58 - 322

Akbaba

— Bu yaz ne renk moda?
— Kahve rengi bayan.

3 HAZİRAN ÇEKİLİŞİNDE

3 ADET
25000
LİRA

3 ADET
10000
LİRA

3 ADET
2.500
LİRA

40 ADET
1.000
LİRA

40 ADET
500
LİRA

70 ADET
250
LİRA

ve
800 kişiye
çeşitli
para
ikramiyeleri

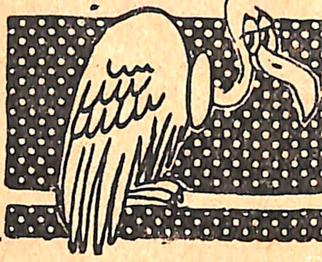

cem'an
245.000
lira tutarında
ikramiye

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

SAYI : 322 C.: 13 15 MAYIS 1958 ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİYATI 75 KURUŞ

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

BU NASIL PROFESÖR?

BEKLEDİM. Bir gün, iki gün değil, bir hafta, iki hafta bekledim: İstanbul savcılığı yolundan, puntoları yarım kelimelerle değişen bir yalanlama gelsin, gazetelerde çıksın, okuyup sevineyim, okuyup ferahlıyayım, okuyup genç meslektaşlarıma içimden, hattâ odamda kimse yoksa, ağız dolusu bir küfür savurayım diye...

Olmadı. Hevesim, arzum içimde kaldı. Sayın profesör, pek sayın genel müdür, yazılanlardan memnun, hâlâ, hâlâ susuyor!

Kimden mi bahsediyorsun, dediniz?.. Haaa, söyliyeyim: Bay Kâmuran Görgün'den!.. Aaaa, tanımadınız mı Bay Kâmuran Görgün'ü?. Yüksek mühendis Görgün... Profesör sayın Görgün... Elektrik, Tramvay, Tünel İdaresi Genel Müdürü pek sayın Kâmuran Görgün!.. Hani şu, hurda otobüsleri kaldırımlarda pinekliyen, hani şu kayışsız tüneli günlerdir işlemiyen bu muhterem zat, gazetecilere ne demiş, biliyor musunuz?.. Eğer bütün gazetelerde çıkan ve yalanlanmıyan bu sözleri okumadınızsa, beyhude düşünmeyin. Kırk yıl arasanız bulamazsınız!

Muhterem ilim adamımız:

— Yazdıklarınızı her sabah okuyor, eğleniyorum, demiş!

Geliniz, beraber düşünelim: Nedir bu sayın genel müdürü eğlendiren şey?..

Şehrin bütün ana caddelerinde, kuyruk kuyruk tramvay, otobüs bekleşen halk yığınları mı?..

Yarım pabuçla soluya soluya Yüksekkaldırımı tırmanan vatandaşlar mı?..

Yoksa, Şişli garajının karşı kaldırımında leşleri yatan hurda arabalar mı?..

İstanbulluların taşıt hizmetinde çalışmakla vazifeli bu beyefendiyi bu kadar güldüren, eğlendiren, gazetelerin yazdığı hangi olaydır acaba?..

Bay Görgün okuyup okuyup keyifleniyormuş!. Olabilir: Başkalarına acı çektirmekten zevk alan insanlar vardır bu dünyada. Şaşmayız!

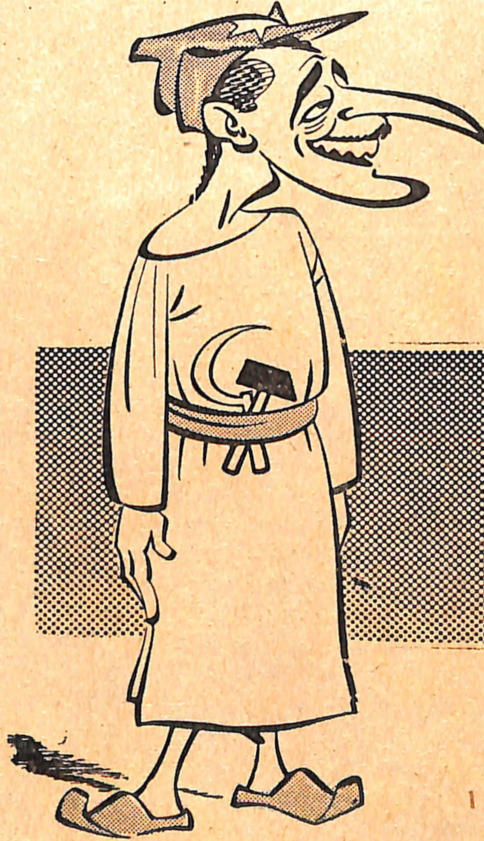
Bay müdür okuyup okuyup eğleniyormuş!.. Yine olabilir: Hususî arabasının bedava huzuru içinde tek başına gülebilen bencil kişiler de vardır bu dünyada...

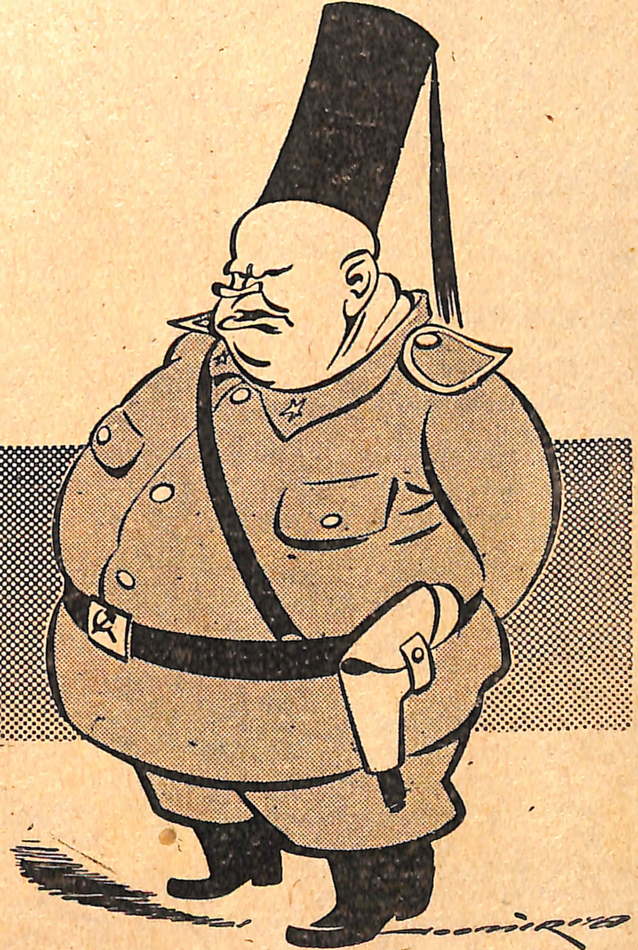
Ama bir profesör, omuzlarının üstünde bir kafa, göğsünün altında bir kalb hazinesi taşıyan mükemmel insan örneği bir profesör nasıl gülebilir?..

İşte buna çok şaştım, çoook şaştım, çooook şaştım!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Abdülnasır Moskovada :

İki ahbap çavuşlar!..

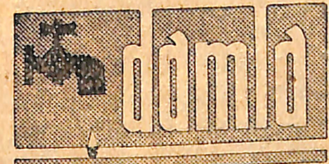
Amman ammaan...

Amman Valisi İstanbul'a gelmiş sarışın bir Türk kıziyle evlenmek istediğini söylemiş. Gazeteciler, zenginliğin, fakirliğin sözü yok, isteyenler bir resimle Amman'a yazsınlar, demiş.

Amman Valisinin evsafını da öğrenmek ister misiniz? Yaş, otuz beş. Adı, Sait. Oxford Üniversitesini bitirmiş. Dört otomobili, iki de köşkü var.

Bu haberi duyduktan sonra İstanbul'daki birçok güzel sarışın:

— Amman, Amman... Aman Amman... diye bir şarkıya başlıyacaklardır artık!

Zararlı yayınlar

Hükûmet, çocukları zararlı yayınlardan korumak için bir kanun tasarısı hazırlamış.

Hıum, yani tasarı kanunlaşırsa, çocuklarımız, iktidar ileri gelenleriyle muhalefet ileri gelenleri arasındaki gazetelerde çıkan tartışmaları okuyamıyacaklar mı?..

ÇİMDİK

Ne anlayış!

İstanbul Belediye Tiyatroları için 1952 yılında Avusturyalı rejisör Max Meinecke getirilmişti. Tam altı yıl, Meinecke bu işi yaptı. Altı yıl sonra «Ben bu şartlar altında çalışamam» diye istifa etmiş. Buna karşılık ilgililer de, Meinecke'nin kendi memleketinde bile rejisör değil, dekoratör olduğunu belirtmişler.

Doğrusu iki taraf da iyi anlayış göstermiş. Meinecke, ancak altı yıl sonra şartların çalışmasına elverişli olmadığını anlamış. Belediye de, Meinecke'nin rejisör olmadığını, adama altı yıl rejisörlük yaptırdıktan sonra anlıyabilmiş. Her iki tarafı da anlayışlarından ötürü tebrik ederiz.

FİŞE *Giren* ÇIKAMAZ

 AZİZ NESİN

ARİF Bey, altmış iki yaşında, orta boylu, tombalak bir adamdır. Ne güleç yüzlü, ne de asık suratlıdır. Beşiktaşla Nişantaşı arasındaki sırtta, babadan kalma iki katlı evinde karı koca başbaşa oturuyorlar.

Arif Bey, «Aaah, ah, artık o adamlar kalmadı» diye arasıra özlemini duyduğumuz insanlardandır. Dosdoğru, düpedüz, hayatta hiç eğilip bükülmemiş, etliye sütlüye hiç karışmamış, kendi kabuğu içinde yaşayan, sonuna kadar namuslu bir adam...

Evinin üst katındaki iki odası kitaplarla doludur. Kitaplarının arasına gömülüp enfiye çekmek en büyük mutluluğudur.

Yıllarca liselerde öğretmenlik yaptı. Ama öğretmenliği arasız sürmedi. Zaman zaman da bilgisinden yararlanılmak istenince, kendisine devlet işlerinde görevler verildi.

Bir gün Arif Beyin dairesindeki odasına bir adam geldi, sivil polis olduğunu söyledikten sonra:

— Kalemde Yaşar adında biri çalışıyor efendim, dedi.

Arif Bey, Yaşar'ı şöyle böyle hatırlıyordu. Sivil polisin Yaşar için arka istiyeceğini sanarak canı sıkıldı. Sivil polis:

— Yaşar'ın nasıl biri olduğunu bilseniz ona burada iş verir miydiniz, bilmem, dedi. Paliste sabıka dosyası vardır. Fişe geçmiştir.

-Polis burada polisçe gülümsedi- Elimizden kurtulacaklarını sanıyorlar. Polis öylelerinin her zaman enselerindedir.

Arif Beyin tüyleri diken diken olmuştu. Kendisini uyardığı için polise teşekkür etti. Sivil polis:

— Bununla beraber, işine son verip vermemek sizin bileceğiniz bir iş. Uyanık bulunmanız için ben size durumu bildiriyorum, dedi.

Sivil polis gittikten sonra, Arif Bey, Yaşar'ın kim olduğunu araştırdı. Burada ücretli çalışıyordu, çalışkan bir adamdı. Ama, ne olursa olsun, poliste fişi olan birini yanında çalıştırmak sorumluluğunu üstüne alamazdı. Doğru, namuslu insanlar iş bulamazken, neden bir sabıkalıya iş vermeliydi. Arif Bey hemen Yaşar'ın işine son verdirdi. Biraz sonra da Yaşar, Arif Beyin odasına girdi. Esmer, zayıf, kırk yaşlarında bir adamdı. Ağlamaklı bir yüzle:

— Beyefendi, beni neden işten çıkardığınızı biliyorum. Bunu çoktan bekliyordum, dedi.

Arif Bey, hayatında, bilerek, bir sabıkalı ile ilk olarak yüz yüze geliyordu. Onu daha çok dinlemek istemediği için eliyle, çık, işareti yaptı. Yaşar çıkmadı:

— Beni iki dakika dinleyin, ne olur, dedi. Benim başıma gelen bir iftiradır. On altı yıl önce olmuş bir iş... İnsan şeytana uyar. Ama ben o suçumun cezasını çoktan çektim beyefendi.

Arif Bey:

— Çık dışarı! diye bağırdı.

Poliste fişi olan adama, yüreğinde en küçük bir acıma duymuyordu.

Yaşar'ın işten çıkarılmasından bir zaman sonra, başka bir sivil polis Arif Beyi gördü. Odacılardan birinin poliste fişli olduğunu söyledi. Odacıyı çalıştırıp çalıştırmamak Arif Beyin bileceği işti. Polis ona bir şey demiyordu. Ancak, ileride ne olur ne olmaz, diye hatırlatıyordu.

Arif Bey, odacının da işine son verdi. Odacı, Arif Beyin ayaklarına kapandı:

— İnkâr etmiyorum beyefendi, dedi, yirmi yıl önce bir iştir oldu. O zaman delikanlılıkla arkadaşlara uydum.

Arif Bey:

— Başka bir işe gir! dedi.

— Hangi işe girsem, arkamdan gelip bildiriyorlar. Allah kimseyi polisin fişine geçirmesin. İşportacılık bile yapamıyorum. Çoluğum çocuğum...

Arif Bey odacıyı dışarı attırdı.

Ne kadar çok insanın poliste fişi olduğuna Arif Bey şaşmıştı. Ayda bir, iki sivil polis gelip, Arif Beyin yanında çalışanlardan kimlerin poliste şundan bundan ötürü fişlendiklerini bildiriyordu. Sivil polisler, fişli sabıkalıların işten çıkarılmalarını istemiyorlardı. Orası Arif Beyin bileceği bir işti. Ama, ileride bir sorumluluk da almak istemiyorlardı.

Bir pazar sabahı, Arif Beyin evine komşusu Meliha Hanım geldi. Oğlu Attilâ için bir ricada bulundu. Attila'nın başı belâdaydı. Delikanlının başına lisedeyken bir iş gelmişti. Annesi iftira diyordu ama, Arif Bey bunun iftira olduğuna inanmadı. Sabıkalıların hepsi de bir iftiraya kurban gittiklerini söylerlerdi. Bunu Arif Bey iyice öğrenmişti. Meliha Hanımın oğlu, o işten sonra yeni bir suç işlememişti ama, ne zaman kimin yaptığı bilinmeyen bir gece hırsızlığı olsa, delikanlıyı çekip alıyorlar, asıl hırsız bulunana kadar tartaklıyorlardı.

Arif Beyin yüreğinde poliste fişi olanlara ilk defa bir acıma oldu. Attilâ'nın babası arkadaşıydı. Adam, sekiz yıl önce ölmüştü. Kadın, oğlunun polisteki fişinin kaldırılması için, Arif Beyin aracılığını rica ediyordu. Ağlayan kadın:

— Allah düşmanımı bile polisin fişine geçirtmesin, dedi. Oğlum hiç bir yerde iş bulamıyor. Kaç yere girdi. Haftasına çıkarıyorlar. Tezgâhtar oldu, bırakmadılar.

Arif Bey Attilâ'ya acımıya acıdı. Bununla beraber, poliste fişli bir sabıkalıya yardım edemezdi.

Meliha Hanımla konuştuklarının üçüncü gecesi Arif Beyin evine hırsız girdi. Hırsız, mutfaktaki yemeklerden karnını doyurmuş, kunduralıktan da bir ayakkabı alıp gitmişti. Arif Bey, bu işi bir türlü çözemedi. Çünkü gece hırsızı istese, evden çok değerli birkaç parça eşya çalabilirdi.

Arif Bey, evinde hırsızlık olduğunu polise haber verdi. Hiç kimseden şüphelenmiyordu. Üç gün sonra Arif Beyin karakola kadar gelmesini rica ettiler. Karakolda on altı sabıkalı gece hırsızı vardı. Komşusu Meliha Hanımın oğlu Attilâ da bunların arasındaydı. Arif Beye hangisinden şüphe ettiğini sordular. Arif Bey şaşırdı. Bir şey söyliyemedi.

İşte bu on altı hırsızla karakolda karşılaştığı gece, Arif Bey hırsızı kendisi yakaladı. Gece yarımda yatağına girmişti. Aşağı katta tıkırtılar duydu. Terliklerini bile giymedi. Ayaklarının ucuuna basarak merdivenleri indi. Ses mutfaktan geliyordu. Mutfak kapısının aralığından içerisini gözetledi. Hırsız, sarı yüzlü, sıska, yaşı belsiz biriydi. Kendi evindeymiş gibi rahattı. Havagazı ocağını yakmış, üstüne de bir tencere koymuştu. Tencereyi ocaktan indirdi. Tenceredeki dolmadan bir tabak doldurdu, mutfak masasının üstüne koydu. Ekmeği ince dilim dilim kesti. Bardağına su doldurdu. Bir tabağa raftaki turşudan koydu. Bir tabak da pilâki aldı. Sonra sandalyeye oturup yemeğe başladı. Yemeğini rahatça yedikten sonra, sandalyeden kalktı. Arif Bey, hırsızın ne yapacağını merak ediyordu. Onunla karşılaşmamak için hemen geri kaçtı. Salon kapısının arkasına gizlendi. Hırsız salona girdi. Lümbanın düğmesini çevirdi. Etajerin üstünde Arif Beyin cep saati duruyordu. Hırsız, saati eline aldı,

YAZISIZ!..

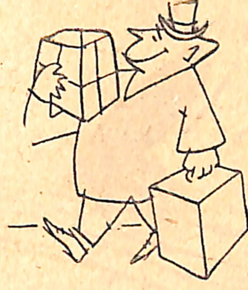
KIRK-anbaR

Yakında yemeklerimizi güneş ışığının verdiği enerji ile pişireceğiz

-TERCÜMAN-

MÜJDE KARICIĞIM!.. YAKINDA HAVAGAZI DERDİNDEN KURTULUYORUZ

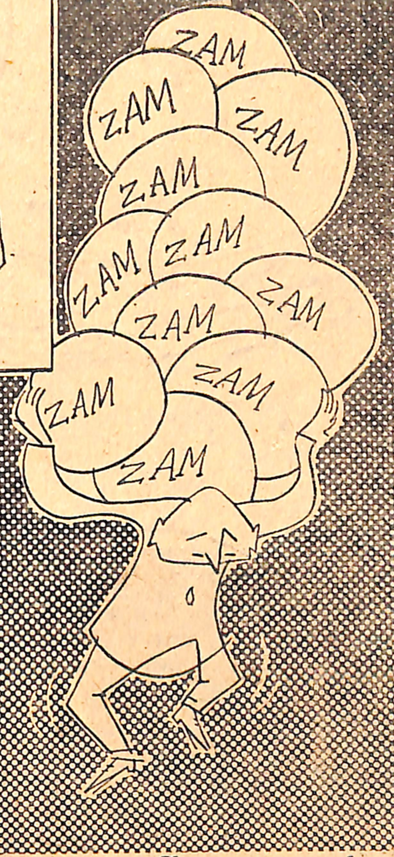
İNSANLAR ve KURTLAR

-ATLAS SİNEMASI-

PEYNİR KUYRUĞU
YAĞ KUYRUĞU
ÇAY KUYRUĞU
ET KUYRUĞU
GAZ KUYRUĞU
KUMAŞ KUYRUĞU
MAÇ KUYRUĞU

Bugün nereye gitmeli

-MİLLİYET-

Asrın Samson'u

-YENİ SABAH-

SATACAK BİR ŞEY BULAMIYOR Kİ ALDATSIN

YOK YOK YOK YOK YOK YOK YOK YOK YOK YOK YOK YOK

«Aldatmaz Bakkalı»

-TERCÜMAN-

Dilsizler Kongresinde dün çok konuşan iki dilsiz dışarı atıldı

-TERCÜMAN-

ÇİZGİSİZ KARİKATÜR

yine yerine bıraktı. Saatin kaç olduğuna bakmış olacaktı.

Arif Bey, hırsızın ayaklarında kendi ayakkabılarını tanıdı. Daha önce de eve giren bu hırsızdı.

Gece hırsızı koridora, oradan antreye çıktı. Askıda palto, pardesü vardı. Hırsız askıdaki şemsiyeyi aldı. Tam sokak kapısını açarken Arif Bey:

— Şışşşt!.. diye seslendi.

Hırsızı tanımıştı. Kaçsa bile, polise onun tipini anlatabilirdi. Ama hırsız hiç oralı olmadı. Arif Beye döndü. İki adam birbirlerine baktılar.

İlk söz söyleyen hırsız oldu:

— Polise mi haber vereceksiniz?

Hırsızın yumuşaklığından yüreklenen Arif Bey:

— Tabiî polise haber vereceğim, dedi.

Hırsız, aralıktaki sandalyeye oturdu:

— Haber verin, dedi.

Arif Bey, büsbütün şaşırmıştı. Sesi titriyerek:

— Neden çalışmıyorsunuz namusunuzla? diye sordu.

Hırsız bezgin:

— Haydi, haber verin polise, dedi.

— Çalışsanız daha iyi değil mi?

Hırsız:

— Öfff... dedi, yahu benim poliste fişim var be... Anlamazsın ki sen...

Sustular. Hırsız ayağa kalktı:

— Ben gidiyorum, dedi.

Bıraktığı şemsiyeyi aldı:

— Çok yağmur yağıyor, Allahaısmarladık, dedi.

Hırsız çıktı, kapıyı kapadı.

Bu olaydan iki ay kadar sonra, Arif Beyin hayatında bir değişiklik oldu. Kâbil Üniversitesine profesör olmuştu. İki yıl Afganistan'da kalacaktı. Karı koca bütün hazırlıklarını yaptılar. Evleri de iki yıl boş duracak değildi ya... İyi bir para ile kiraya verdiler. Afganistan'a gittiler.

Arif Bey, iki yıl Kâbil Üniversitesinde hocalık ettikten sonra, İstanbul'a döndü. Ama bir zaman evine giremedi. Evin kapısında koca bir kırmızı mühür sallanıyordu. Araştırdı, soruşturdu. Şunları öğrendi:

Kiracılar, evi, randevu evi yapmışlardı. Ahlâk zabıtası da basmış, evde sekiz çifti uygunsuz vaziyette yakalamıştı. Ev o yüzden mühürlenmişti. Kimse ilgilenmediği için, dokuz aydan beri, evin kapısında koca bir kırmızı mühür sallanıp duruyordu. Oradan gelip geçenler, burasının randevu evi olduğunu öğrenmişlerdi.

Arif Bey hemen polise durumu anlattı. Ahlâk zabıtası şefi dosyayı getirtti:

— Evet, doğru... dedi, evinizi randevu evi olarak...

Arif Bey kızararak:

— Benim bir şeyden haberim yok, dedi.

Ahlâk zabıtası şefi, polisçe gülerek:

— Elbette... dedi, eviniz mahkeme karariyle kapatıldı. Müddeti de bitti. Açtırabilirsiniz.

Arif Bey, ilk iş, evini açtırdıktan sonra, önce çalıştığı daireye gitti. Onu arkadaşları iyi karşıladılar. Yalnız mânalı mânalı gülüyorlardı. Ne zaman işe başlıyacaktı? Kimse bir şey söylemiyordu. Yalnız ona, bazı muamelenin tamamlanması gerektiğini söylüyorlardı. Bu muameleler de bir türlü tamamlanmıyordu. Her gidişinde arkadaşları ona bir acayip gülmekteydiler. Sonunda Arif Bey işi anladı. Ahlâk zabıtasında onun da randevucu diye fişi vardı. Bu gülüşmeler, arkasından fısıldaşmalar ondandı... Kaç tanıdığı büyüğe gitti. İçlerinde öğrencileri bile vardı:

— Yahu, nasıl olur, diyordu, siz beni bilmez misiniz?

— Bilmez olur muyuz hocam, elbet biliriz. Bir yanlışlık olmuş işte...

Arif Bey, şimdi eski işinde çalışıyor çalışmasına ama, polisteki fişini kaldırtamadı. Bunu hiç bir kuvvet kaldırtamazmış. Bir kere fişe geçenler, bir daha oradan adlarını sildiremezlermiş. Arif Beye:

— Aman beyefendi, herkes sizi bilmiyor mu, varsın fiş dursun, ne çıkar... diyorlar.

Arif Beyin aklı bir türlü bu fiş işini almıyor. Şimdi şöyle konuşmalar oluyor:

— Geçen gün Arif Bey...

— Hangi Arif?

— Pezevenk Arif Bey canım...

O zaman hangi Arif olduğunu herkes tanıyor.

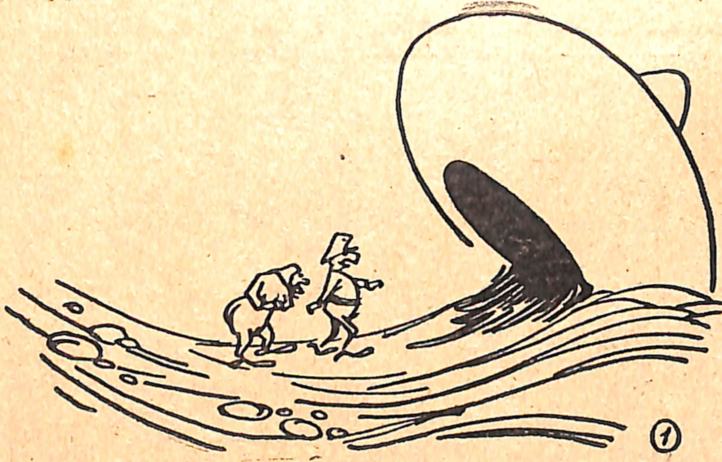
Arif Bey, adını fişten sildiremedi. Dosya büsbütün ortadan kaldırılmıyor ama:

— Sizin dosyanıza, randevuculukla bir ilginiz olmadığına dair şerh verdik, diyorlar.

Günün birinde, olur ya, İstanbul'daki randevucuları toplamak gerekse, fişlere bakacaklar, bunların arasına Arif Bey de katılacak. Ama, randevuculukla bir ilgisi olmadığına dair dosyasında şerh bulunarak...

Şimdi Arif Bey her yerde, nasıl bir kuru iftiraya kurban gidip, adının pezevenge çıktığını anlatıyor. Hoş anlatmasa da herkes biliyor, bıyık altından pezevenk Arif, diye gülüyor ya...

Aziz Nesin

Nurcular!..

İyi tanırmış!

Garson kız, müşterisinin kulağına eğildi ve yandaki masaya gelen çıplak başlı şişman adamı göstererek:

— Bu, kasap Hayridir, dedi, bir de ikiz kardeşi vardır; ikisi bir elmanın iki yarısı gibi birbirlerine benzerler, ayırdetmeğe imkân yoktur. Yalnız ben çok iyi tanırım ve ayırırım onları.. Meselâ, bu iyice sağırdır... Gidip biraz matrak geçeyim de siz de eğlenin...

Sonra adamın masasına yaklaştı ve:

— Hey kabak kafalı! diye seslendi, bu şişko gövdenle bugün hangi yemeği zıkkımlanacaksın bakalım?..

Adam, garson kıza sâkin sâkin şu cevabı verdi:

— Sucuk ve yumurta isterim şekerim... Hem, sağır olan ben değilim, kardeşimdir... O kadar bağırmana lüzum yok!..

Fasafiso AJANSI

ADNAN VELİ

İstanbul, 14 (F.F.) — İstanbulun trafik meselesi son günlerde Karaköyde başlanan istimlâk dolayısiyle, yeniden şikâyet konusu olmuştur. Trafik müdürlüğü şehirdeki sıkıntıyı gidermek için kavşak yerlerine renkli işaret lâmbaları koyduğu halde, Karaköy meydanında bunun tatbikine imkân göremiyerek orada, eskisi gibi bir işaret memurunun bırakılmasını kararlaştırmıştır. Birkaç gün evvel şehrimize gelen Amerikalı turistlerden biri Karaköyde taşıtlara ve yayalara elleriyle işaret veren bu müthiş trafik memurunu uzun uzun seyretmiş ve sonra İstanbul Belediyesine cazip bir teklifte bulunmuştur. Bu teklife göre adı geçmeyen turist, ayni akrobatik hareketleri, el ve kol işaret lerini son derece süratle yapan yaylı bir makine adam getirtecek ve Karaköyde vazifelendirecekti. Bu teklif belediyece müsait karşılandığı için bahis mevzuu makine adam getirtilmiş ve bu sabah Karaköyde, müşahitlerin önünde ilk tecrübesi yapılmıştır. Aksi gibi, tam bu saatte tramvaylar, otomobiller, otobüsler, kamyonetler, yayalar birbirine girdiğinden makine adam işin içinden nasıl çıkacağını kestirememiş ve on beş dakika içinde aklını kaybetmiştir. Bu netice karşısında Karaköy meydanında yine eskisi gibi trafik polisi kullanılmasına karar verilmiştir.

★

İstanbul, 14 (F.F.)— Anadolu Ajansının havadislerindeki dil bozukluğundan zaman zaman şikâyet edildiğini göz önüne alan Basın, Yayın ve Turizm Vekâleti, bültenlerde bu çeşit aksaklıklara yer vermemek için en değerli dil bilginlerini vazifelendirmiş, bunun üzerine de ajans türkçesi tamamen düzelmiştir:

«İnanılır kaynakların güvenilir kaynaklara atfen bildirdiğine göre Kıbrıstaki son gergin durum dolayısiyle ve hâdiselerin inkişaf seyrine bakılarak E.O.K.A. teşkilâtı lideri Grivas ve hempalarının, İngiliz Valisi Foot tarafından mahkemeye verilmesi ihtimalinin kuvvet bulması muvacehesinde, Kıbrıs halkının çoğunluğunu teşkil eden kitlenin bu hattı hareketi nasıl karşılıyacağı ve ne şekilde aksülâmel göstereceği yolunda tevali eden muhtelif noktai nazarları telif eylemenin bir imkânsızlık arzetmesine karşılık Türk cemaati arasında beliren hoşnutluğu küçümsememenin uygun olacağı hakkında çıkan şayiaların derecei vusukiyetini tesbite imkân bulunduğu kanaati siyasî müşahitlerin şahsî görüşleri halinde ifade olunmaktadır.» Âmin.

★

İstanbul, 14 (F.F.) — Geçen akşam Beyoğlu caddesinde sosyetenin iki hanımı arasında müthiş bir kavga başlamış ve mesele polis karakoluna intikal etmiştir. Yapılan tahkikat sonunda her iki hanımın da, Fransa'dan altın döviz mukabili ithal edilen «Skandal» esansını kullandıkları anlaşılmıştır.

★

İstanbul, 14 (F.F.) — Son zaman larda işlenen faili meçhul cinayetleri aydınlatmak için polisçe girişilen tahkikat hiç bir netice vermemiştir. Bunun üzerine cinayet faillerinin hüviyetlerini tesbit etmek için ispritizma suretiyle aklı başında bir ruh dün gece İstanbul Emniyet Müdürlüğüne celbe-

ZÜLKÜF BEY:

dilmiştir. Huzura gelen ruhtan bu cinayet faillerinin kimler olduğu sorulmuş, fakat bütün ısrarlara rağmen, hiç bir cevap alınmamıştır. Emniyet mensuplarının hazır bulunduğu bu ispritizma seansı sonunda, işin doğrusunu söylemesi için ruha dayak atılması fikri öne sürülmüş, fakat bu fikir fazla alâka toplamamıştır.

★

İstanbul, 14 (F.F.) — Dün Köprü üzerinde emsaline az rastlanır bir hâdise cereyan etmiş ve halkı oldukça heyecana düşürmüştür. Yaptığımız tahkikat neticesinde hâdise şu şekilde cereyan etmiştir:

Akşam üstü, saat 17.22 sıralarında paltosunun yakasını kaldırmış, siyah gözlükler takmış ve şapkasını yüzünün üstüne adamakıllı indirmiş bir şahsın, halkın arasından hızlı hızlı ilerlediği görülmüştür. Dikkate değer olan cihet, bu meçhul adamın arkasından 7-8 kişinin de aynı heyecanla yürümesidir. Karaköyü geçerek Tünelin alt başına geldikleri vakit, arkadan yürüyenler birdenbire öndeki adamın üstüne çullanarak elindeki paketi kapmak istemişler, fakat adam feryat etmeğe başlayınca ortalık birdenbire karışmıştır. Gürültü ve çığlıklar arasında halk kaçışmaya başlamış, meçhul adamın elindeki pakette bomba bulunduğu havadisi ortalığa yayılmıştır. Hâdiseye derhal zabıta elkoymuş, itfaiye, cankurtaran ve telsizli trafik ekipleri vak'a yerini on dakika içinde kuşatıvermiştir. Yakalanan suçlularla beraber, elinde bomba paketi bulunduğundan şüphe edilen dâvacı, karakola götürülmüşlerdir. Yapılan tahkikat sonunda, meçhul adamın elindeki pakette altı tane sulu limon bulunduğu tesbit edilmiştir.

★

İstanbul, 14 (F.F.) — Türkiyede çevrilen filmlerin adları heyecan verici olduğu nisbette, getirdiği kâr da çoğalmaktadır. Bu durumu göz önüne alan prodüktörler, artık sadece filmlerin isimleri üstünde durmayı faydalı bulmuşlardır. Eskiden çevrilen (Mezarımı taştan oyun), (Evlâdına kıyma), (Allahtan bul) gibi trajik isimli filmlerin büyük hasılat sağladığını gören prodüktörler yeni çevirecekleri filmler için şu isimleri uygun görmüşlerdir:

(Silsilesini kuruttuğumun herifleri),

(Sübhanallah deyip veriştirdim)

(Kanlı göz yaşlarımla mezarını sulayacağım),

(Leşini sermezsem yuh olsun ervahıma),

(Dinim imanım hakkı için yüreğim parçalandı),

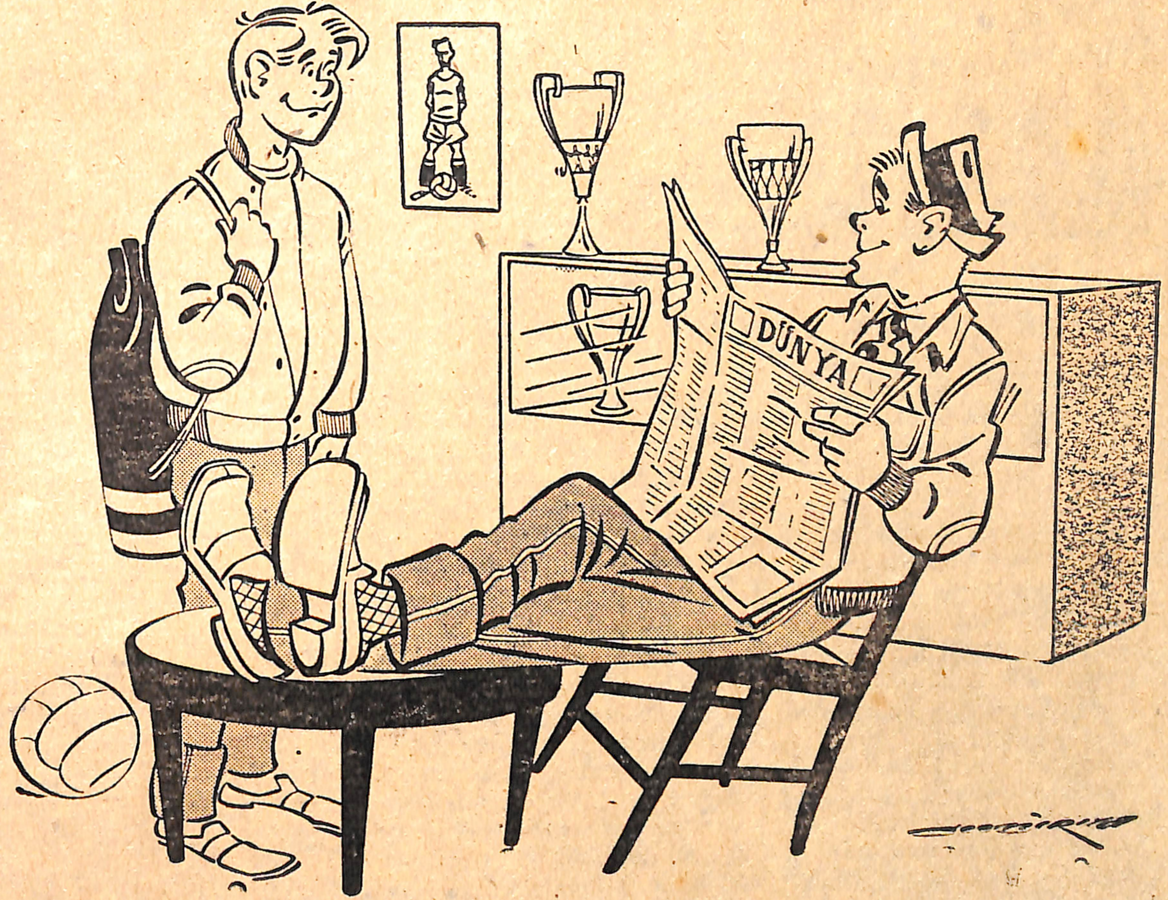
(Kör anamın hicranı zelzeleler yaratıyor),

(Vicdanımın sesi, Allahtan kork, diyor),

(Aşkına kurban aryorsan, Tavlaya gel).

★

Son üç senede hayat pahalılığı artan memleketler arasında Türkiye ikinci geliyor... (Gazeteler)

— **Tuh, yazık be... Yine bir dünya birinciliği kaybetmişiz..,**
— **Güreşte mi?..**
— **Yok... Pahalılıkta!..**

İstanbul, 14 (F.F.) — Konya'dan kalkıp İstanbul'a gelen bir vatandaş, şehrin muhtelif yerlerini gezip görmek istemiştir. Bu yurttaşın her gittiği yerde ne suretle karşılandığı, bir meraklı tarafından aşağıdaki şekilde tesbit edilmiştir:

1 — Kumaşçı Yasefaçi mağasında:
Buyurunuz pek muhterem beyefendiğim.

2 — Kapu ve Deri Bankasında:
Buyurunuz beyefendiciğim.

3 — Elektrik idaresinde:
Buyurunuz beyefendi.

4 — Fistanblö Gazinosunda:
Buyurun efendim.

5 — Pasifik birahanesinde:
Buyurun.

6 — Karaköy börekçisinde:
Buyur.

7 — Kadıköy iskelesi gişesinde:
Ne istiyorsun?

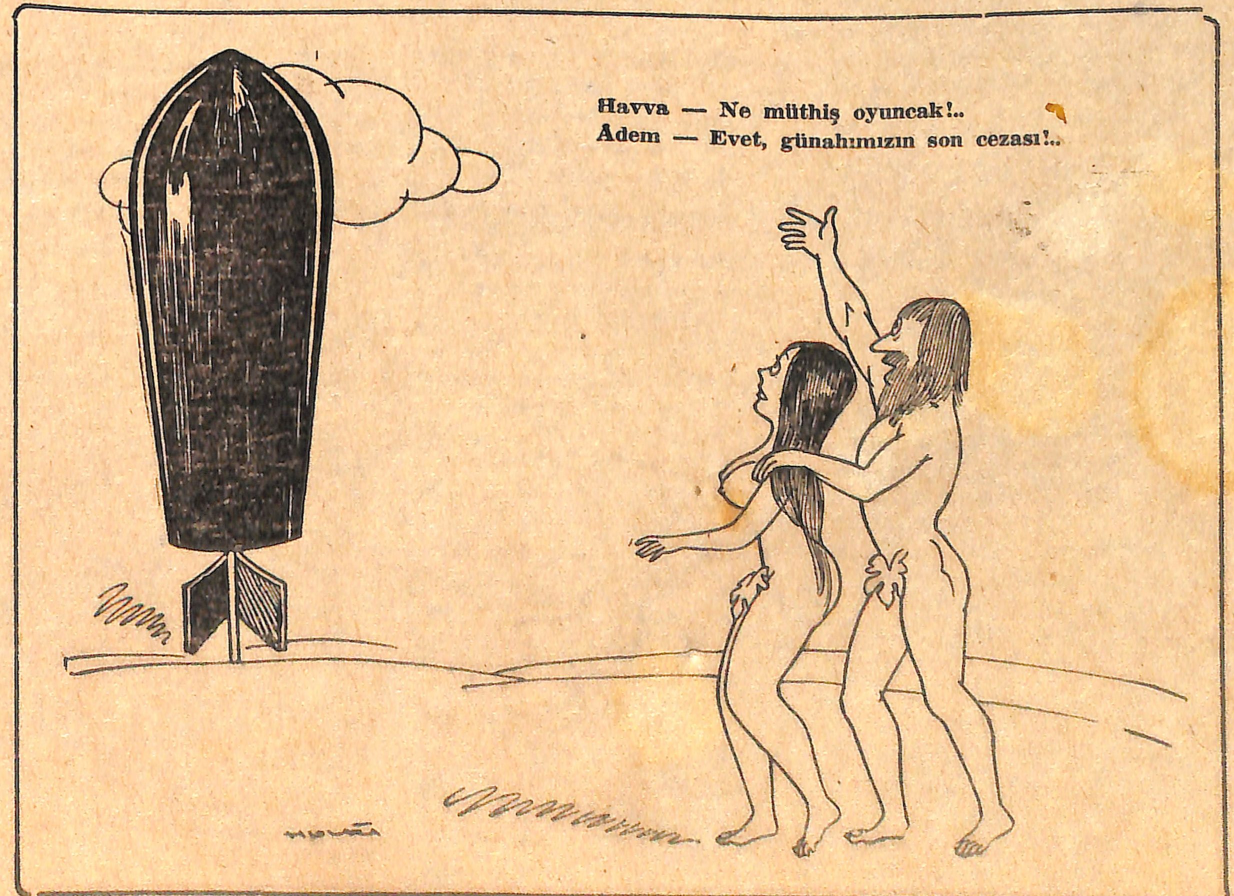
8 — Maliye tahsil şubesinde:
Derdin ne, çabuk söyle.

9 — Belediyede:
Ne istiyorsun be?

10 — İstiklâl caddesindeki lostracılarda:
Hasbiden gel, anam babam.

11 — Dolmuşlarda:
Nereye lan, inek zade?

12 — Vilâyette:
Çık dışarı, çıık...

Havva — Ne müthiş oyuncak!..
Âdem — Evet, günahımızın son cezası!..

★ **Yazan : YALÇIN KAYA** ★

— Erkek, pısırık be!
— Kanundan korkuyordur.
— Öbürkü sırf ateş.
— Derece patlatan Nermin haltetsin yanında.
— He be! Allahına kadar dişi.
— Yürüyüşüne baksana.

Koğuş pencerelerinden mısır tarlasını seyrediyorlar. Ben kitap okuyorum. Yeni girdim cezaevine. Dün bir, bugün iki...

Üstümdeki ranzada yatan Kaba Mehmet, gerine gerine uyanıyor. Göz pınarlarında çapaklaşan ıstırabı silerken, soruyor:

— Fabrika dağıldı mı?
— Yok be! Şeylere bakıyoruz.

Kaba, yataktan yatağa atlıyarak pencereye gidiyor. Başını sokacak yer bulamıyor. Anam Burhanı dürtüklüyor:

— Yap bir hayır, bacaklarını ayır, biz de görelim!
— Köpek görmedin mi yahu?
— Siz köpeklere mi bakıyorsunuz?
— He yahu! Oynaşıyorlar.
— Biraz seyredeyim.
— Köyde göre göre bıkmadın mı?
— Görmedim ki, bıkayım! Köydekiler, şehir köpekleri gibi göz önünde oynaşmazlar.

Arazöz Necmi, tükürük saçarak konuştu:

— Üf be! Şu kim?
— Hangisi? Asfalttan gelen mi?
— A'ah! Cevizin dibindeki
— Vay anam! İlik gibi karı.

Gırgır İsmail, kadına bakanlara söylendi:

— Ayıp yahu arkadaşlar! Kimimizin kızı, kızkardeşi, kimimizin karısıdır!
— Bizlerden değil, yabancı.
— Ne biliyorsun?

Gırgır, bunu söyledikten sonra göz uciyle beni gösterip, belki gazetecinin bir şeyidir, demeye getirdi. Kitabı bırakmadan konuştum:

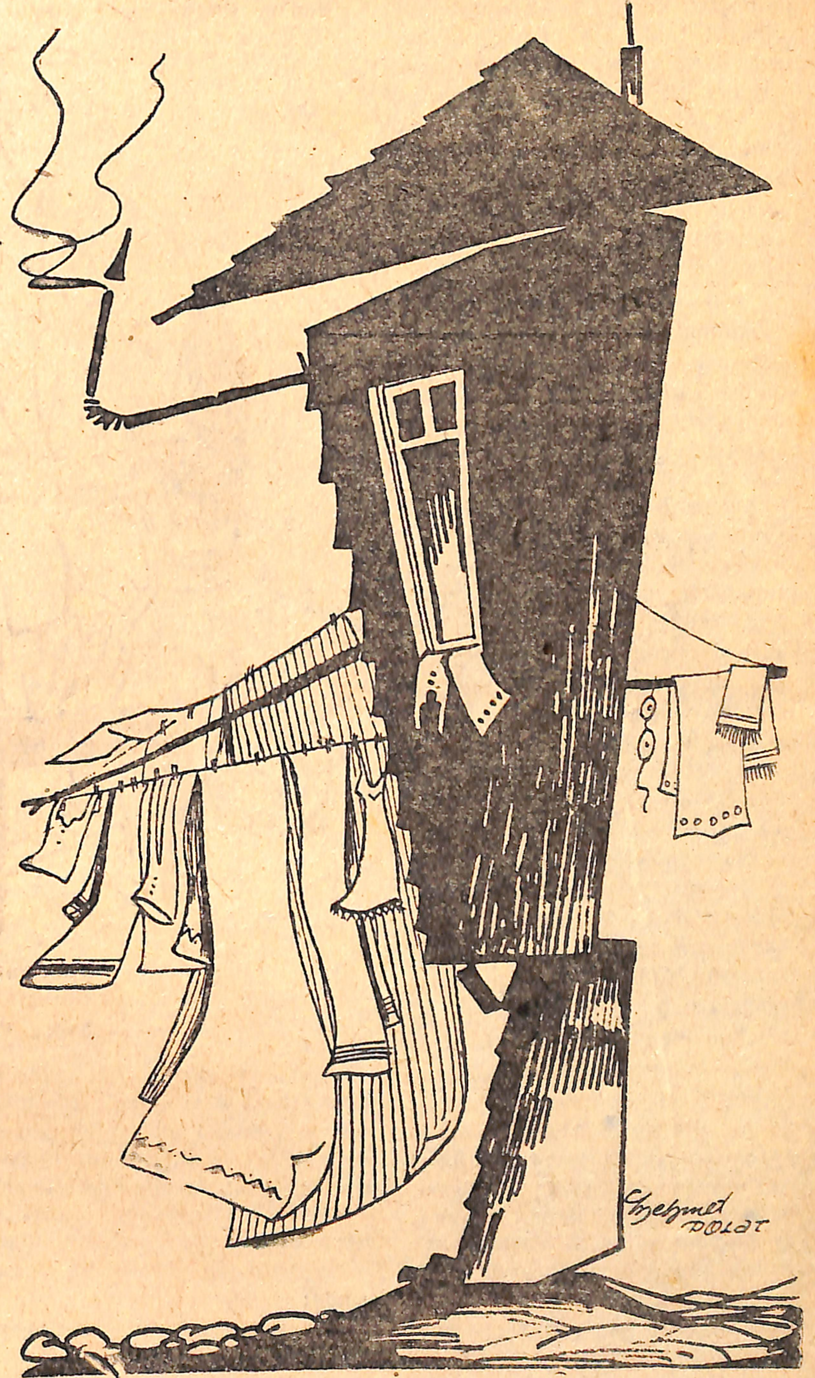
— Müsterih olabilirsiniz. Benim kimsem gelmez.
— Gelmez mi?
— Evet. Sıkı tembihim var.
— Beş ay hiç gelmiyecekler mi?..
— Hiç..
— Sorması ayıp ama, neden?
— Anam gelse karımı çekiştirir, karım gelse anamı çekiştirir, hürriyetimin tadını kaçırırlar. Zır zır zır, dır dır dırdır!..

— Sinema gibisin beyağbi! Demek burada daha hürsün?
— Heee!..
— Baktın evde tat-tuz kalmadı, açtın ağzını yumdun gözünü, bir siyasî çam devirdim.
— Senin dediğin evvelce olurdu. Şimdi ısırgan bile deviremiyoruz. Ağız açıp göz yummaya gelince; onu particiler yapar. Gazetecinin (kâğıdı yoksa da) kalemi vardır. Dikkat edilirse, ağzı da vardır. Vardır ama, pek kullanmaz. Bazı nankör muhalifler «Gazetecilerin ağzı var dili yok!» derlerse inanmayın. Dilleri olmasa, mahpusane çeşmesi yandan akıyor yandan, türküsünü söyliyebilirler mi?
— Susturulduğunuz yalan mı?
— Yalan tabiî! Öyle olsaydı, sizinle konuşmazdım. Öyle olsaydı, **hapsedilen gazeteciler mahkûmlarla konuşmazlardı.**
— Ağbi, bir şey daha: Demin, particiler ağız açıp göz yumarlar, gibilerden bir lâf ettin. Bunla muhalifleri mi kasdettin, muvafıkları mı?
— Hem muhalifleri, hem muvafıkları... İkisi de açar ağzını yumar gözünü ama, başka başka şeyler...

Sözüm bitmişti. Kitaba tekrar başladım. Arazöz Necmi, elini kulağına koymuş, dışarıdaki kadına sesleniyor:

— Kimi, kimi?.. Fikret Döndürek mi?.. Efendim?... İsmet Doldurat mı?.. Ya?.. Şevket Sondurak mı?.. Hikmet Kaydırak?..

Kitabı atıp kalktım. Pencerede bir başlık yer verdiler. İlik gibi karı, dedikleri bu olacak. Dört küfe domates ağırlığında. Böyle kadınlarla evlenen aldanmaz. Her gün bir kova kan sattığını farzedelim; dünyanın parası!.. Maliyet mi?.. Siz bunları pirzoladan, tereyağından mı şişiyorlar sanıyorsunuz? Yanlış! Annem, boğazına düşkün değildir. Doğurduğundan, yani yirmi sekiz yıldanberi sade beni yemekle iktifa ettiği halde, az evvel söylediğim seyyar kan bankasından aşağı kalmaz.

Şehirden çizgiler : 2

Arazöz:

— Abla, diye bağırdı, sık biraz nazik bedenini! Ne dediğin anlaşılmıyor.

Kadın, gırtlağını yırtarak inledi:

— İzzet Yandirek!..

Gırgır İsmail, Arazöze:

— Bu kısımda böyle biri yok, dedi.
— Belki karşıdadır.

Koğuş kapısı birden açıldı. Gelen Helâl Ahmetti.

— Başgardiyan! dedi.

Kaçıştık. Pencerelerde kimse kalmadı. Herkes yatağına çöktü. Başgardiyan, içeri girer girmez sordu:

— Dışarıylan kim konuşuyordu?
— Kimse! dedik.
— Konuşmasanız o kadın buraya bakmaz. Eşek incirleri!.. Ya şu demirlerin, taşların sıcaklığı...

Boş çıkmamak için ranzaların altına bakıyor, koğuşa sokulması yasak edilen tencere, tabak gibi şeyler arıyordu. Buldu:

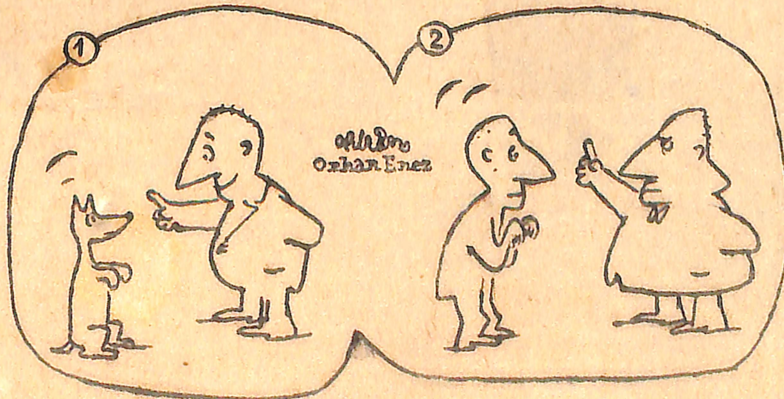
— Bunlar kimin?

Ses yok.

— Kilerde bırakın diye yüz kere söyledim. Dinlemediniz ha...

Üç tencere, beş tabakla giderken, Anam Burhan takıldı:

— Hilmi ağbi, onları kalaylıyacak mısın?

Hayvanlar ve İnsanlar!..

— Bulursam, sahiplerini kalaylıyacağım!

Başgardiyan gözden kaybolunca Gırgır İsmail gürledi:

— Aramızda bir çivici var. Kim o? Erkekse meydana çıksın!

Bütün koğuş söylenmeğe başladı:

— Çıksın!

— Erkekse...

— Hangi hendek mahsûlüyse, onun...

Kitabı bırakıyorum. Yarı hayret, yarı neşeyle:

— Çivici benim! diyorum. Ne telâşlanıyorsunuz?.. Çivi denilen nesne, erkeklik taslıyabilir. Bilhassa ağaç kısmına!.. Ama, çivicinin rolü, ağaçla çivi arasında muhabbet tellâlığı yapmaktan ibarettir. Buna göre...

— Çivici sen misin?

— Benim.

— Şaka ediyorsun.

— Vallahi değil!

Kimi kollarımdan, kimi bacaklarımdan tuttu. Gerilip gerilip başımı kapıya vurdular. Çok şükür zarar ziyan olmadı. Demir kapı azıcık içeri göçtü:

— Gazeteci milletinde amma kafa var yahu!

— Elbet, o iş, kafa işi!

— Ben böyle kafalı adam görmedim.

Başgardiyan yellim yellim geldi. Gazellerimi duymuş olmalı. Kapının dikiz deliğinden bağırdı:

— Bırakın onu! Sizde merhamet yok mu? Devletin binasını harap ediyorsunuz.

★

Anlaşamamıştık. Ben, çıkardığım «Çivi» gazetesinden ötürü hap sedilmiştim. Bu sebeple Çivici diye tanınmıştım. Halbuki mahkûm arkadaşlar, koğuşta olup biteni Başgardiyana yetiştiren çiviciyi, ispiyoncuyu bulmak istemişlerdi. Kazaya uğramıştım. Vaziyet anlaşıldığında özür dilediler. Fakat asıl çiviciyi enselemek lâzımdı. Hapishane idaresi aleyhine söylenen her şey, Başgardiyanın ve böylece idarenin kulağına gidiyordu.

Bir öğle sonrası, Arazöz nefes nefese koğuşa daldı:

— Tamam! Gırgır İsmailmiş. Başgardiyanlıktan çıkarken gördüm. Benimle karşılaşınca renkten renge girdi.

★

Dövemezlerdi ki... İspiyoncular dövülemezdi ki... İdarenin bu tip insanlara ihtiyacı, sevgisi vardı.

Merhabayı kestiler. Gırgır İsmail göründüğü zaman, arkalarını dönüyorlardı. İsmail bir gün, beş gün dayandı. Daha fazla dayanamadı. Koğuşun ortasına yığılarak hüngür hüngür ağladı:

— Ne olur affedin beni! Pişmanım, köpekler gibi pişmanım!

Acımıştım. Anam Burhan:

— Sana güvenilmez!, dedi.

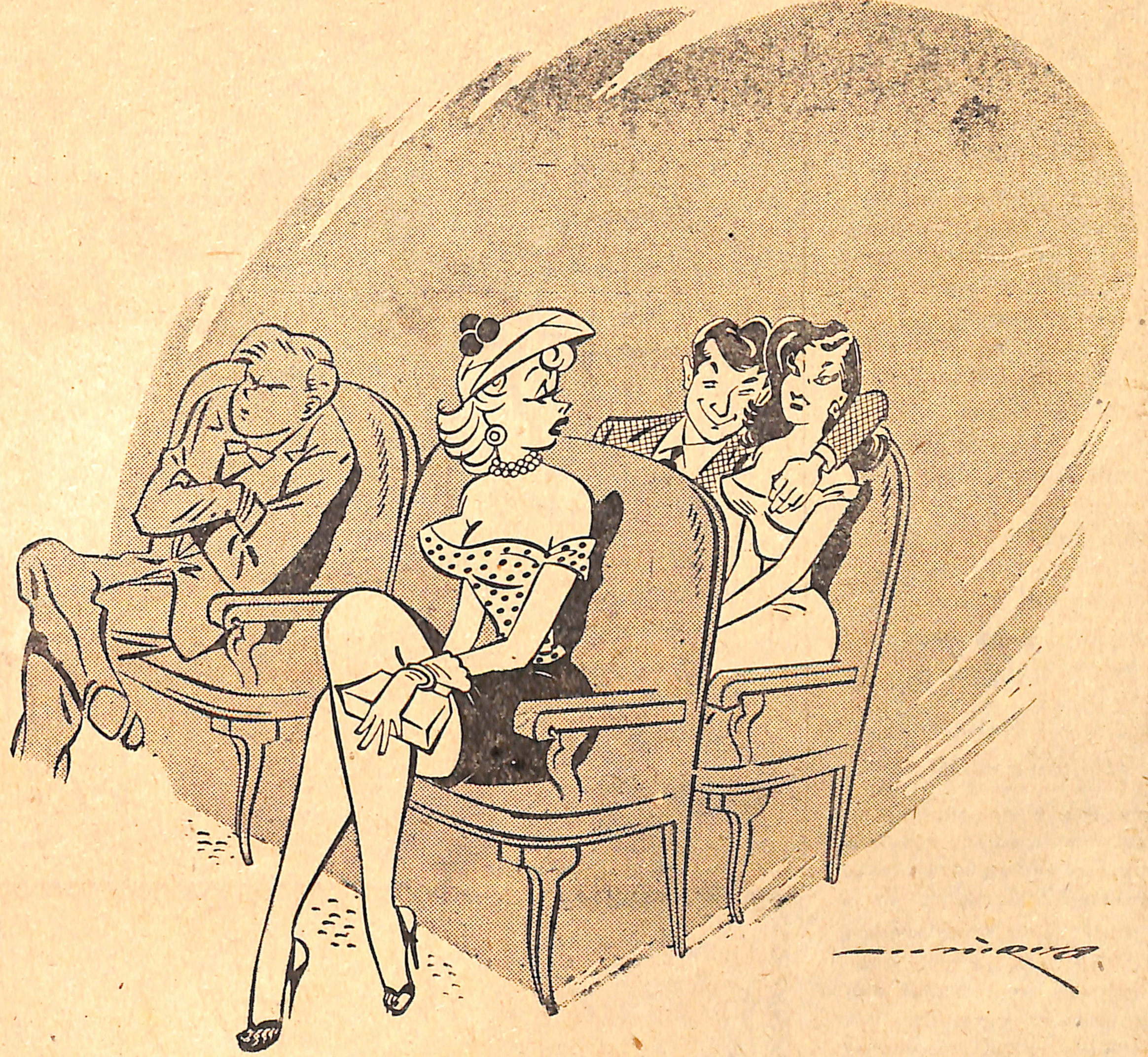
— Getirin Kur'anı!

Getirdiler. İsmail, mukaddes kitaba el bastı, yemin etti:

— Bundan sonra çivicilik, ispiyonculuk yapmıyacağım!..

Koğuş, geniş bir nefes alıp Gırgır'ın üzerine çullandı. Yer misin, yemez misin?!..

Yalçın Kaya

— Sinemaya yalnız mı geldin?..
— Evet... Bugün film seyredeceğim!..

ŞİŞKO:

Fazla şişman. Ama, her fazla şişmana şişko denmez. Eğer bu şişko, zengin bir kadınsa «balıketi», eğer hatırlı bir erkekse «şişman» denir. Bir şişmanın şişko olması için, hem çok şişman, hem çok züğürt olması şarttır.

Şişkonun başka adları da vardır: Tulum, duba, şamandra, küp gibi...

Fıkra:

Genç, ince, zarif bir kaptan, çok şişman, ama çok zengin bir kızla evlenmişli.

Bir gece, Anadolu Kulübünün bahçesinde dans ederlerken, birisi sordu:

— Bu delikanlı sahiden kaptan mı?

Arkadaşı, kıskanç bir sesle cevap verdi:

— Elbet... Baksana, koskoca dubayı nasıl idare ediyor!

TAŞ:

Topraktan çıkarılan sert madde. Birçok çeşitleri vardır: Kayadan tutunuz da çakıl taşına kadar...

Taş, birçok işlerde kullanılır: Yapı yapmağa, duvar örmeğe, kaldırım döşemeğe, hayvan, insan, şeytan taşlamağa...

Taşın çeşitleri de çoktur: Çakıl taşı, böbrek taşı, yüzük taşı, musalla taşı, mezar taşı, binek taşı... Hattâ pirinç taşı, göz taşı, gök taşı, dama taşı, çeki taşı, cehennem taşı!..

İstanbulun birçok semt isimleri taşlıdır: Beşiktaş, Kabataş, Çemberlitaş, Kıztaşı, Taşkasap, ve nihayet Taşlıtarla...

Taşın, ata sözlerimizde de yeri vardır: «Sırça köşkte oturan, komşusuna taş atmaz» derler.

Şair, eser sahibi büyüklerin daima tenkide uğrıyacağını anlatmak için, şu darb-ı meselleşmiş, güzel mısraı söylemiştir:

Atarlar senk-i târîzi dıraht-ı meyvedâr üzre!

Yine atalarımız, pot kırmak anlamında, «Baltayı taşa vurdu» derler!

Kuvvetli insanları tarif için kullanılan «Taşı sıksa suyunu çıkarır» sözü de meşhurdur.

Taşdelen ve Kocataş suları, belki de böyle zorlu bir pençe altında fışkırmıştır!

Bir fıkra:

Eski zaman valilerinden biri, yeni yaptırdığı yolu gazetecilere gezdirirken:

— Nasıl, beğendiniz mi?.. demiş. Sizin attığınız taşlarla yaptırdım!..

Kendisini tenkit eden basın mensuplarına bu kadar incelikle sitem edecek vali bulsak da taştan heykelini yapsak!

Haftanın

Hakaret!

Kadın, onun aleyhinde hakaret dâvası açmıştı. Hâkim hakareti sabit gördü ve adamı para cezasına mahkûm etti. Çıkarlarken adamcağız hâkime sordu:

— Şimdi ben, hanımefendiye inek desem bu hakaret midir?

— Evet, dedi hâkim.

— Peki, ben kalkıp da bir ineğe hanımefendi desem o da mı suç olacak?

— Hayır, dedi hâkim.

Bunun üzerine adam, kendini dâva etmiş olan kadına döndü:

— Allahaısmarladık hanımefendi!.. dedi ve yürüdü gitti.

※

Satış muamelesi!

Bir genç kız, iş istemek, tezgâhtar olmak için mağazaya girmişti. Mağaza sahibi onu yukarıdan aşağıya bir inceledikten sonra:

— Fena değilsiniz, dedi. Boy, bos yerinde... Yüzünüz güzel, göğsünüz, kalçalarınız maşallah dolgun... Tam bize göresiniz. Bari daha önce hiç satış muamelesi yaptınız mı?

Genç kız, birdenbire pancar kesildi:

— Rica ederim, dedi, ben namuslu kızım. Hiç para almadım!..

※

İştah!

Küçük Sahne'de pandomima numaraları yapan genç Fransız artisti Thee, geçen akşam Kulis'te oturuyordu. Barda bir adamın, içkisini içtikten sonra, gayet rahat bir şekilde kadehini yediğini görünce, dayanamadı:

— Her zaman böyle cam yer misiniz? diye sordu.

Adam:

— Evet ama, ekseriya yemek üstüne yerim, diye cevap verdi. Malûm ya, yemeklerden evvel yersem iştahım kapanıyor!

※

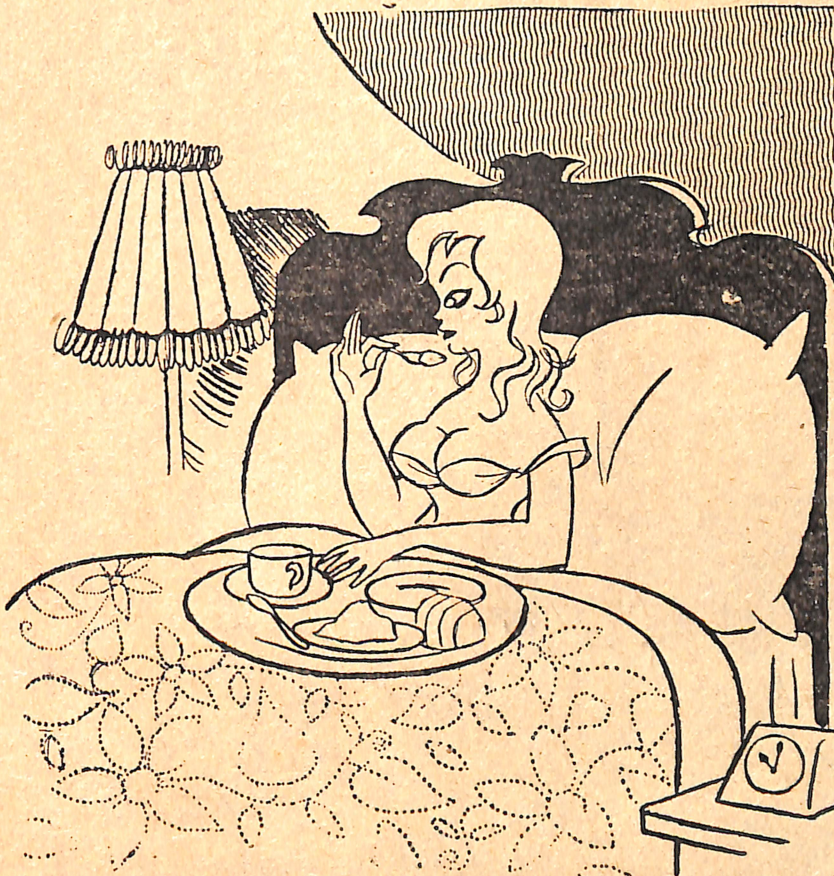
Tercih!

Jale, hizmetçisini bakkalın çırağının kolları arasında yakalamıştı. Ertesi günü de manavın çırağının kollarında görünce, dayanamadı:

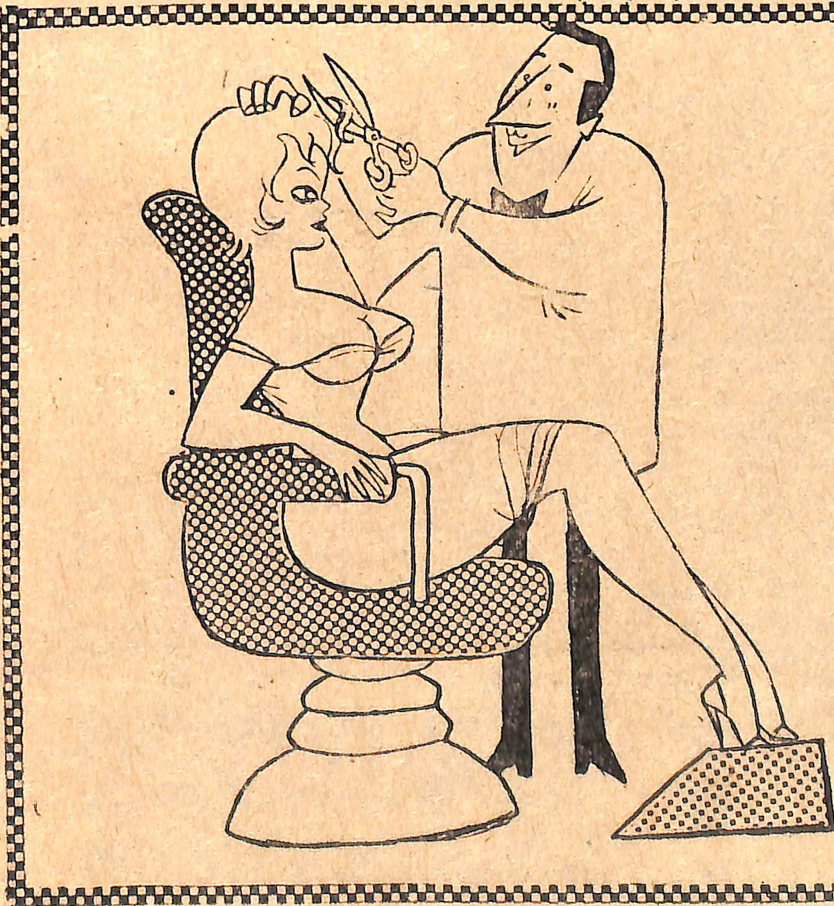
— Kızım, sen öyle her erkeğe mukabele eder misin? diye çıkıştı.

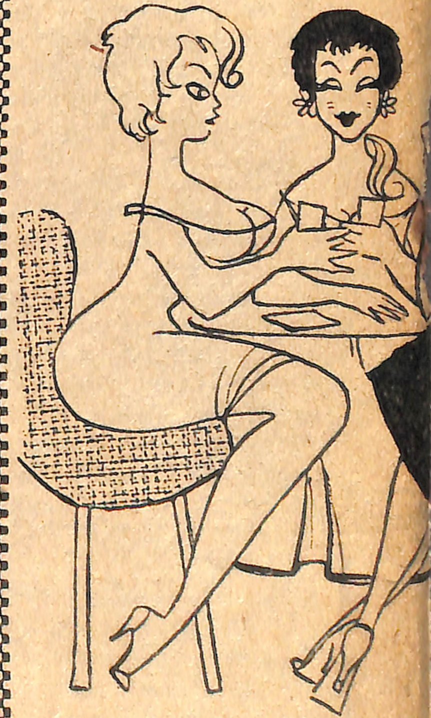
Kızcağız, ne de mahçup tazeymiş, kızarıverdi:

— Yo hanımcığım, ne münasebet? dedi. Bazısından nefret ederim. Bırakırım, ne halt ederse etsin... Bazısından hoşlanırım, o zaman azıcık kolaylık gösteririm.

Sandviç

Ali Han, Paris'te Sir George Greaves'e rastlamıştı. Hoş beşten sonra sordu:

— Lady Greaves, size refakat ediyor mu?

Sir George Greaves kaşlarını çattı:

— Ben bir ziyafete giderken, cebimde sandviç götürmem ki azizim!..

Sebebi!

Doktor, kundaktaki çocuğu iyice muayene ettikten sonra, düşünceli bir tavırla:

— Pek bir şeyi yok, dedi, gaz için ilâç yazıyorum... Bunu verirseniz rahatlar. Beni endişelendiren bu değil; çocuğun saçları neden böyle vaktinden evvel bembeyaz olmuş? Bunun hormonal bir sebebi olmalı...

Çocuğun babası gülmeğe başladı:

— Doktor bey, dedi, bunun sebebi öyle hormonal filân değil, çok basit: Karım hipermetroptur. Gözlüğünü takmadığı zaman, çocuğu hep yanlış taraftan pudralar da...

— Aman kocacığım, bugün ne yoruldum ne yoruldum!..

Fıkraları

İşaret!

Çok huysuz ve şirret bir kadındı. Kocasiyle her gün dövüşürdü; kavgalı olmadığı komşusu yoktu; çocuklarına her gün dayak atardı, evin kedisi ve köpeği bile onun şerrinden evden kaçmışlardı.

Günün birinde öldü. Cenaze merasimine, kocasının hatırı için, bütün komşuları gelmişlerdi. Tam tabut mezara konulacağı sırada birden bir fırtına patladı, şimşek çaktı ve korkunç bir gök gürültüsü işitildi. Hazır bulunanlardan biri dayanamadı:

— İşte, dedi, şu anda yerine varmış olmalı!..

Tanınmak...

Nevin Kapani, portresini yaptırmıştı. Lâkin ressam, mücerret resim yapıyordu. O yüzden, resim bitip de Nevin, kendisini bir takım eğri büğrü çizgiler halinde görüverince, fena halde şaşaladı:

— Ay, bu ben miyim? diye bağırdı. Kendimi tanıyamıyorum...

Ressam, büyük bir ciddiyetle başını salladı:

— Zaten kim kendini lâyıkiyle tanıdığını iddia edebilir ki?

Şaka!

Ekrem Onur, şakacılığiyle meşhurdur. Bir gün, arkadaşlarına anlattı:

— Adımız çıkmış ya... Bir akşam bizim Haluk'a, koş, dedim, senin otomobil yanıyor...

— Yutmadı, değil mi? diye alaya aldılar Ekrem'i...

— Gitmedi tabii. İnanmadı. Ama, arabası sahiden yanıyordu!

Nezaket öldü mü?

Erkeklerin kabalığından şikâyet ediliyordu. Hilton'un zarif müdürlerinden, nezaketiyle meşhur Nazif Bölükbaşı:

— O kadar da kıymayın canım, dedi, geçen gün şahit olduğum bir vakayı anlatayım da bakın... Şu bizim otelin hizasındaki durakta otobüse binmek istiyenlerden bir genç kız, acelesinden ayağı kayarak düşmüştü...

Kâmran Çelebi atıldı:

— Kuyruktaki erkekler hemen koşup kaldırdılar mı?

— Kaldırmadılar ama, diye devam etti Bölükbaşı, hepsi gayet zarif hareketlerle üstünden atladılar. Kimse kızcağızı çiğnemedi!

Cevap değişir!

Çok meşhur bir iş adamı olmuştu. Seneler sonra, mezun olduğu fakülteyi ziyaret etti. Mezuniyet imtihanı yapılıyordu. İş adamı, sorulan öğrenince başını salladı:

— Bunlar on beş sene önce bize sorulan suallerin aynıdır. Siz eğer her sene ayni sualleri sorarsanız, talebeler vaziyeti anlar ve birbirlerine haber verirler...

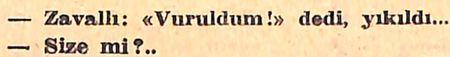
Profesör güldü:

— Evet ama; siz de bilirsiniz ki, ekonomide cevaplar her sene değişir!.

Yemek faciası!

Akşam yemeğinde kocasının önüne yağda pişmiş iki yumurta koyan yeni gelin, vaziyeti şöyle izah etti:

— Limon tatlısı yerde duruyordu, üzerine basıp düştüm. Tam o sırada biftek yanmağa başladı, ben de yangın çıkmasın diye üzerine çorbayı dökmek zorunda kaldım!

— Zavallı: «Vuruldum!» dedi, yıkıldı...
— Size mi?..

Sarhoş mantığı

Hâdise Ankara'da geçmiştir: Adamcağız, hayli sarhoştu. Önünden boş geçen taksiyi durdurdu, içine atladı. Şoföre:

— Beni, dedi, Bahçelievler ikinci caddesine götür.

Şoför şaşırdı:

— Efendim, siz zaten Bahçelievler ikinci caddesindesiniz.

Bunu duyan sarhoş, cebinden para çıkarıp şoföre uzatarak:

— İyi, dedi, çok iyi. Ama bir daha sefere bu kadar hızlı sürme!..

Şikâyet!

Yirmi senelik karı koca idiler, kadın iyice şişman ve biçimsizdi ama, hâlâ gençlik iddiasında idi. Yeni taşındıkları evden kocasına şikâyet ediyordu:

— Ali, ben bu evi beğenmedim. Odaları ufak, eşya eski, banyo odasında perde yok; banyoda iken komşular beni görebilirler.

Ali, bezgin bir tavırla:

— Üzülme karıcığım, dedi. O zaman perdeyi onlar satın alır, sana hediye ederler!

İntikam!..

Yeni Hayat Lokantası

KAZADA, biz üç arkadaştık. Birimiz eczacı, birimiz küçük bir çiftlik sahibi, ben de Belediye doktoruyum. İçtiğimiz su ayrı gitmezdi. Evlerimiz de ağaçlıklı yolda yanyana... Çoluk çocuğumuz kardeş kardeş yaşar... Omuz omuza kıt kanaat geçinip gidiyorduk. Daha ne istenir!..

Yalnız bir hasmımız vardı: Aktar Cafer efendi! Zengin, para babası, kırçıl sakallı, tek başına yaşıyan bir acayip ihtiyar!.. Bizden ne isterdi bilmem ki?.. İstasyonun sol tarafındaki külüstür aktar dükkânından hep bizi gözetlerdi. Derdi imanı, illâ ki bozuşalım. Şöyle yaptı olmadı, böyle yaptı olmadı, velhâsıl, sağlığında bir şey yapamadı ve günlerden bir gün -yine nur içinde yatsın diyelim- uçup gitti.

Bir de baktık, cadde üzerindeki en güzel ve işlek lokantasını, üç hisse olarak bizlere miras bırakmış. Hayırdır inşallah!.. Ne de olsa insanları anlayıp dinlemişti. Eski kurttu. Bunda bir iş var ama, dur bakalım!

Derhal tabelâyı yazdırdık: «Yeni Hayat Lokantası. Ali ve Şürekâsı.»

İlk akşam lokantada toplandık. Camekân tarafında bir masaya yerleştik. Havada yemek kokuları vardı. Dışarıda gökyüzü, dip tarafından güneşe tutulmuş eski bir tencere içi gibi loş ve deliklerinden ışıklar sızıyordu. İkide bir buradan tok çıkıp aç giren irili ufaklı, kadınlı erkekli insanları seyrediyorduk.

Nerelerde, nasıl ve ne çabuk acıkıyorlar canım!..

Paralarımız ise gürül gürül kasaya akıyordu. Keyiflendik doğrusu...

Birkaç gün sonra bu lokantanın arkasından bir de vasiyetname çıktı, iki maddelik bir şey. Notere gittik, adam burnunu sildi ve gözlüklerini düzeltti. Birinci maddesini okudu:

«Ortaklar dörder ay sıra ile lokantayı müstakillen idare edecekler ve on ikinci ay sonunda toplanan kâr pay edilecek...» fena değil.

Ya ikinci madde ne?

Noter, tekrar gözlüklerini düzeltip:

— Yoook!.. dedi, ikinci madde yıl sonunda okunacak.

E, ortalıkta bir fevkalâdelik yok, fena düzen de değil. Aramızda kur'a şekip başladık sıra ile idare etmeye. İşler tıkırında gidiyor.

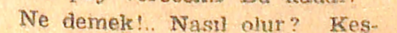
Böylece aylar geçti, insanlar geldiler, yiyip içip çıkıp gittiler, sonra tekrar geldiler... Doydular, tekrar gidip geldiler... Yavaş yavaş üç ortağın arası şeker renk olmaya başladı. Dedik ya, para oluk gibi akıyor! Her birimiz başka hava çalıyoruz. Güya kâra dokunmuyoruz ama, kendimizden çala çala epeyce palazlanmışız!..

Uzatmıyalım, yıl tamamlandı, üçümüz bir olup Notere damladık. Önce çiftçi onbeş bin lira çıkardı. «İşte, dedi, benim dört aylık kazancım. Alın beşer bin liralarınızı...»

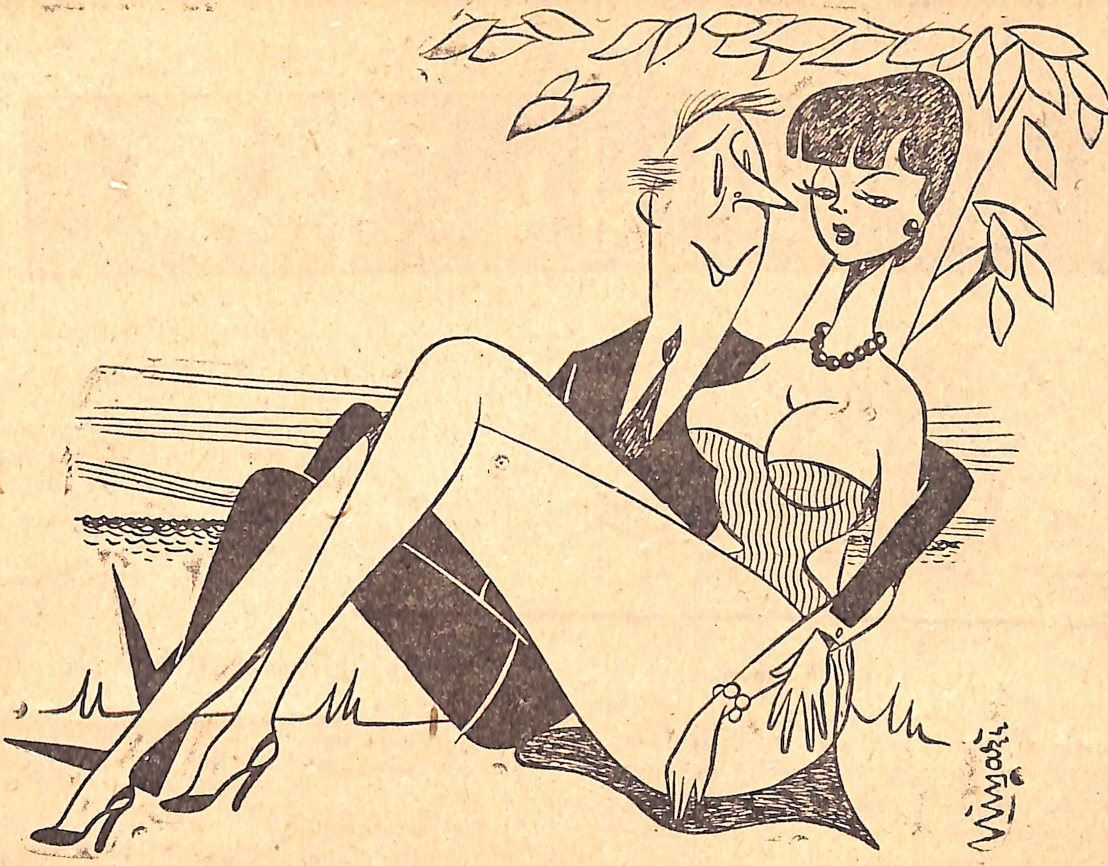
Bu vaziyette ne yapılır? Ben de bir onbeş binlik çıkarıp ortaya koydum, eczacı da onbeş bin verdi. Kardeş payı yaptık. Haksızlık olmadı ama, içimizde ne de olsa bir kırgınlık var. Hepimiz de yalan söylediğimizin farkındayız. Artık bu kadarcık olur dedik, içimizden. Pencereden baktık. Uzaktan lokantacığımızın bacası tütüyor. Birbirimize gülümsedik. Gönüller hoş olsun.

Az sonra Noter, tekrar burnunu silip gözlüğünü düzeltti. Başladı ikinci maddeyi okumıya:

«— Geçen yıl ortaklardan hangisi daha çok kâr etti ise, lokantayı hep o idare edecek ve diğerlerine pay verecek.» Bu kadar.

Ne demek!.. Nasıl olur? Keş-

— Sizi büyük bir aşkla sevdiğimi nasıl anladınız?..
— Tesadüf ettiğim her kuyrukta sıranızı bana vermenizden!..

ke ben fazla söyleseydim. Evi adamakıllı döşedik ama, bizim hanım şimdi de inci istiyor...

Üçümüz de kızarıp yutkunmıya başladık. Önce çiftçi patladı:

— Ben yaşça büyüğünüzüm, dedi, daha tedbirli olmam gerekiyordu. Ya lokantanın bir tarafı yıkılırsa diye düşündüm, bir beş bin liracık ayırdım. Sizden sakladım. Demek ki, en çok ben kâr etmişim.

Eczacı da dayanamayıp atıldı:

— Akıl yaşta değil, baştadır. Ben de aynı şekilde düşünüp yedi bin lirayı sizden saklamıştım. Demek ki en çok ben kâr ettim.

Durur muyum:

— Yahu, dedim, ben de on bin lira saklamıştım.

Başladık dalaşmıya. İtişip kakışmıya kadar ilerledik. En sonunda saç saça, baş başa, gırtlak gırtlağa geldik... Bizi ayırmıya gelenler de araya karıştı. Noterin dosyaları, evrakları birbirine girdi. Borç senetleri, evlenme mukaveleleri, kunturatlar ayak altında gırla gidiyor. Bizi zorla ayırdılar. İki kişi kavga etsek neyse, üç kişi dövüşünce, iş çok karışıyor. Baktık ki, olmıyacak, her birimiz tekrar dörder ay idareye karar verdik. Bakalım dedik, bu sefer en çok kim kâr edecek. Bu sefer de fazla kâr edeceğiz, iktisat olsun diye, ucuz bir ahçı tutuldu, garsonlar savuldu, ortalık pislik içinde kaldı. Belediye doktoru sıfatiyle gidip kendi kendime ceza yazıyorum. Müşteriler seyreldi. Bizim lokantanın kötü namı cihanı tuttu. Üç kavgacılar lokantası diye adı çıktı. Baktık bu şekilde olmıyacak, herkes yemek yiyor, biz birbirimizi yiyoruz. Bir adam tuttuk, o işletip bize hisse verecek. Herif, ay sonunda bir de üstelik bizi borçlu çıkardı...

Üç kafadar, her birimiz başka âleme daldık, çoluk çocuk başka âlemde.

— Peki, sonra ne oldu?

— Hiç, ne olacak, baktık ki nur içinde yatsın, canımıza okuyor!.. Bize lokanta değil, baş belâsı bırakmış. Bir fakire ucuzcacık sattık gitti.

Şimdi yine ağaçlıklı yolda, evlerimizdeyiz. Olup bitenleri unutmıya çalışıp omuz omuza, kardeş kardeş yaşıyoruz.

— Lokantanın şimdiki ismi ne?

— Yine eskisi gibi, Hayat Lokantası.

BİTİRİM

— Bir de bize, Amerika çapında olğun filmler çeviremiyorsunuz, diyorlar!..

(5 yaşında)
O, bir harika çocuktur!..

(20 yaşında)
O, kabiliyetli bir gençtir!..

(30 yaşında)
O, henüz arama devresinde bir istidattır!..

(40 yaşında)
O, bir hiçtir!..

(Ve nihayet....)
O, bir dâhi idi!..

Kokteyl

Hadiseler Arasında FELEK

Zam mevsimi!

Nasıl gül mevsimi, bülbül mevsimi, hattâ karpuz, kavun mevsimi varsa bir de zam mevsimi vardır. Bu mevsimin takvimde -öteki mevsimler gibi- yerini tâyin etmek mümkün değildir; fakat ekseri ilk «bütçe ayları» na tesadüf eder.

Son günlerde İstanbul zam mevsimi yaşamağa başladı ve buna da havagazından başladı. Olmamalıydı doğrusu, ama olmaması da kabil değil di. Çünkü havagazının maliyet unsurları pahalılandı. Pahalıya alıp ucuza satmak hünerini ise ancak Hoca merhum gösterebilmiştir. O da:

— Dostlar alışverişte görsün! diye...

Tramvay ücretlerine gelince, birisi hesap etmiş: Bütün sıkışık şartlara rağmen tramvayla seyahat eden kimse yayan yürüyene nazaran üç misli kârlı imiş... Çünkü tramvayın 15 kuruşa götürdüğü yere, yayan gidenin kundura eskime payı 30 kuruşu buluyormuş... El, neleri hesap ediyor? Üstelik kalabalık araba seçip -hoş, mübareklerin tenhası da yok ya!- anafor abonmanı alıyor. O zaman daha da kârlı...

Elbette bunun da bir sonu olacaktı. Nihayet bu mevsim zam hazırlanıyormuş. Bana sorarsanız o da haklı. Ama zam sünnetçi gibidir; kimsenin hoşuna gitmez.

Ben, hepsini anlıyorum da, senelerdir şu zam mevsimine bir türlü alışamayışımızın sebebini anlıyamıyorum. Tekelden nakliyeye, kömürden gaza, sudan buza kadar her şey zam gördü, hâlâ ne diye yadırgıyoruz?

Kuyruk!.. (Vatan)

Bir fincan kahve!

Bir Vekilimizin Anadolu vilâyet merkezlerinden birindeki nutkunu bütün emsali nutuklar gibi, radyo yayınlamış. Ben dinliyemedim doğrusu. İfadesi görünmiyen bir sesin dinlenmesi kolay olmuyor. İnsan nutuk sahibinin çehresini göremediği için sözlerin derinliklerine ve ihtiva ettiği hikmetlere nüfuz edemiyor. Onun için -itiraf ederim- bu nutukları dinliyemiyorum; ama herkes benim gibi değil. Dinliyenler ve anlıyanlar da var. Nitekim dostlarımdan biri Vekilin nutkunu dinlemiş. Sayın Vekil -mealen- demiş ki:

— Allahın inayeti, milletin yardımı ile bizim yapamıyacağımız şey, yoktur...

Dostum bunu bana:

— Ah, orada olsam da Vekilin bu civanmerdane vaadinden faydalanıp bir fincan kahve rica etseydim; çünkü aylar var ki içmedim, diyerek anlattı. El ne söylüyor, biz ne anlıyoruz?

B. FELEK
«Cumhuriyet»

— Anamlan beraber ben de İstanbula gitçem!..
— Vazgeç!.. Mersi bilmen, pardon bilmen, İstanbıla nitçen?..

Benim şarkım!

Erganunu dinlemem, bir rind-i fevk-al'âdeyim,
Dâimâ kanûnu berbâd etmeğe âmâdeyim.

Müstakillen bir hükümdârım kanâat mülküne,
Kayd-ı ikbâl ü saâdetten fakat âzâdeyim.

Kıymet-i dünyâ nedir indimde var eyle kıyâs,
Cenneti bir habbeye satmış bir Adem-zâdeyim.

En büyük derdim, hayâtım, ey tabib-i sâde-dil!
Etme beyhude deva ben başka bir sevdâdayım.

Hür değildir kimseler, hürriyetim ma'lûm iken,
Bak belâya, Eşrefâ ben de esir-i bâdeyim!

EŞREF

FIKRA YARIŞI:

Neredeymiş?

Kadın, kocasını yeni kaybetmişti. Işıkları söndürür ve ispritizma masasında onun ruhunu çağırırdı:

— Sen misin?..

— Evet...

— Nasıl orası?.. Rahat mı bari?..

— Evet, dünyadan daha rahat. Ne et kuyruğu var, ne otobüs kuyruğu...

— Ya!.. Demek cennettesin?..

Ruh, birden haykırdı:

— Hayır... Cehennemdeyim!..

Cavit Abeş
CEYHAN

Şair Ahmet Haşim'den:

Temizlik!

Ahmet Haşim, yemek yediği bir lokantanın patronunu tebrik etti:

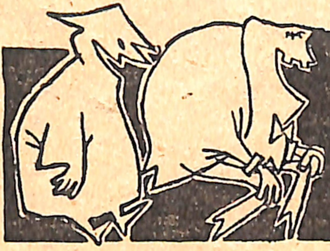
— Lokantanız cidden çok temiz...

Patron sevinçle sordu:

— Ya yemeklerimizin nefaseti?..

— Vallahi, dedi Haşim, sabun kokusundan onların tadını anlıyamadım!

Balkondaki — Haydi, başka kapıya!..
Kapıdakiler — Biz dilenci değiliz bayım. Bu apartuman satılık dediler de, biyol gorelim didük!..

MİLLETLER GÜLÜYOR

Şımarık milyoner!

Genç ve şımarık milyoner, paranın her şeyi satın almağa muktedir olmadığını anladığı zaman, iş işten geçmişti: Sevdiği kız, o kadar zenginliğine rağmen, onu istemiyordu. O ise, fena halde âşıktı ve böyle yaşamasına imkân yoktu. Hemen muhteşem Cadillac'ına atladı ve şoföre emretti:

— Derhal köprüden aşağı sür; intihar etmek istiyorum.

(Amerikan)

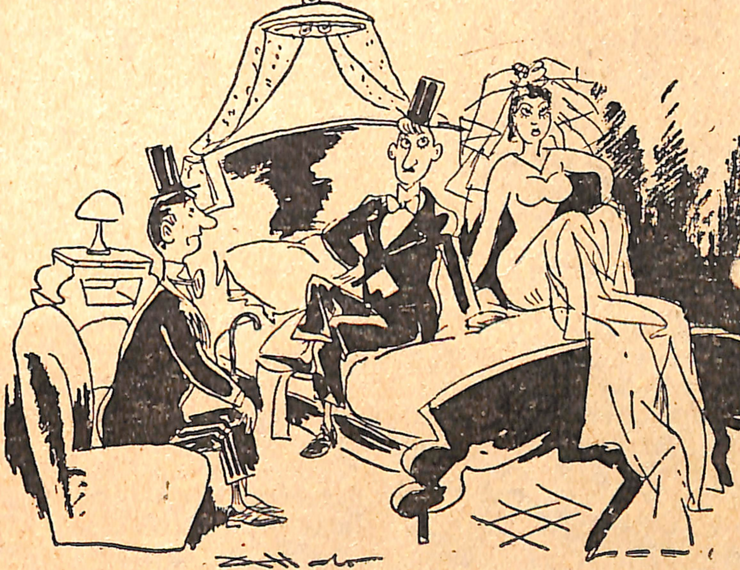
Elvis Presley
Rok and Roll kralı askere gitti...

İhtiyar çapkın

Hastabakıcı, tekerlekli iskemleyi her sabah olduğu gibi, yine pencerenin yanına yaklaştırdı. İskemledeki doksanlık ihtiyar dışarıyı seyretmeğe başladı. Birden yerinde doğruldu, yoldan sarışın bir bomba geçiyordu. Hastabakıcıya sesleidi:

— Çabuk dişlerimi getirin; ıslık çalacağım!

(Amerikan)

— Çocukluk arkadaşımdır... Ölünceye kadar birbirimizden ayrılmamaya yeminliyiz!..

(İtalyan)

Satış ilmi

AMERİKADA alelacayip mallarını satabilmek için akla gelmedik şeyler yapan bir sürü büro vardır. Bu arada herkesin şikâyetçi olduğu bir usul de, sipariş filân vermeden kendilerine ihtiyaçları olmıyan şeyler gönderilmesidir. Meselâ, günün birinde postadan koskoca bir paket çıkagelir; içinde ise heyûlâ bir çalar saat vardır. Bunu geri göndermek de ayrıca sizi zarara sokar ve bazı şeyleri, def'i belâ kabilinden satın alırsınız.

İşte bir gün Dr. Dempsey'e de ufak bir paket ve bir mektup geldi. Pakette yarım düzine rengârenk kravat vardı ve mektupta şunlar yazılı idi:

«Sayın Dr. Dempsey;

Bu kravatlar müessesemizin en son kreasyonlarıdır. Bütün müşterilerimizin ısrarla aradıkları en seçme desen ve renklerimizden bir koleksiyonu size sunuyoruz. Her renk ve biçimde elbiseye uyacak bu kravatlarımızın tanesi sadece iki dolardır. Yeni siparişlerinizi bekleriz. Hürmetler.»

Doktor, bu müesseseye derhal şu cevabı verdi:

«Sayın baylar;

Kravatlarınızı aldım. Ben de size unutamıyacağınız bir iyilikte bulunmak istiyorum. Mektubumla beraber aldığınız pakette altı kutu hap vardır. Bu haplar, benim en son keşfim olan gizli bir formülle tarafımdan imal edilmiş olup, mide bulantısı, baş ağrısı, çarpıntı, romatizma, uyuz ve ishal gibi her türlü derde devadır. Fiyatları ise, insanlığa hizmet için sadece 2 dolardır.»

Bu hapları, kravatların ücretine karşılık kabul etmenizi rica eder, saygılarımı sunarım.»

Semiramis AYDINLIK

Evcil kadın!

Adamcağız, patronunu eve yemeğe davet etmişti. Yolda gelirlerken, bir yandan da anlatıyordu:

— Karımı bir tanısanız, dünyanın en becerikli, en tutumlu kadınıdır, harika yemekler pişirir; şirin, hamarat bir ev kadınıdır hasılı; şimdi göreceksiniz ya...

Bir an durdu ve ilâve etti:

— Ama, evde ise tabii...

(İtalyan)

Françoise Arnoul
Fransız sinemacılığının Cezayir asıllı dişi kedisi...

Geveze çocuk!

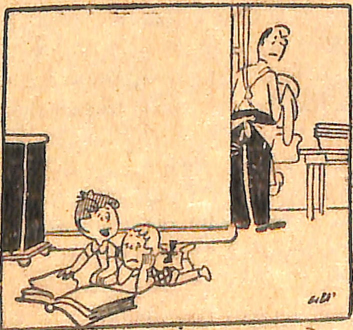
Küçük Marta okula başlamıştı. Bir müddet sonra öğretmeninden, babasına şöyle bir not geldi:

«Marta çok iyi bir talebe. Çok memnunum. Yalnız çok fazla konuşuyor.»

Baba, öğretmene derhal bir cevap yazdı:

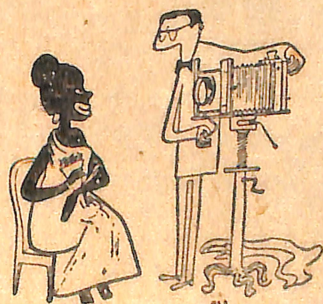
«Siz, bir de onun annesini görseydiniz!»

(Alman)

Çocuk — Amerikanın güneyindeki iptidaî kabilelerde hâlâ babalar aile reisi imiş!..

(İsviçre)

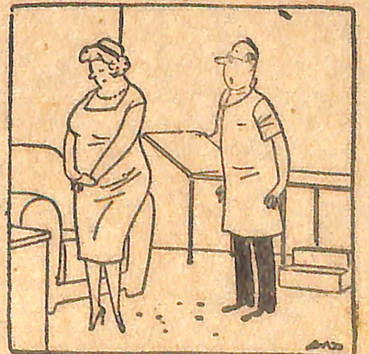
— Yaaaa, demek negatifi istiyorsun!..

(Fransız)

— Çabuk, şu dolaba gir, koca geliyor!..

(Yunan)

— Soyunayım mı?..
— Sabredin, evvelâ biraz tanışalım da!..

(İngiliz)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 14 —

Kış bastırmıştı. Gökten kopan karlar, döne döne yere düşüyordu.

Babıâlinin, ekserisinde mangal bulundurulan kalem odalarında çivi kesen efendiler, donmuş parmaklarını işletebilmek için nefesleriyle ısıtmıya çalışıyorlardı. Yaşlılar, âmirlerinin müsaadesini istihsal ederek, paltolarını omuzlarına almışlardı. Oturduğu pencere önünde «cereyan-ı havadan mütessir» bulunduğunu ifade eden mümeyyiz efendi, gururunu sıhhat endişesine feda ederek, orta yerdeki geniş masanın bir ucuna ilişmişti.

Kalemin ciddiyeti kaybolmuştu. Kışın şiddetine, paçavra ve dank salgınına, Ramiz civarına, Eyüp sırtlarına inen kurtlara, bazı semtlerde ekmek bulunmadığına dair yüksek sesle sohbetle ediliyordu. Odacılar çay taşımaktan usanmışlardı. Onlardan her biri, Okmeydanını andıran gayri mazbut sofaların girinti yerlerine sığınmış, apışlarının arasına bir saç mangal alarak, yakıcı soğuktan korunmıya çalışıyordu.

Büyük, parmaklıklı kapının önündeki nöbetçi kulübeleri, beyaz alçıdan dökülmüş birer ev kalıbı gibi duruyorlardı. İçindeki zavallı Mehmetçikler, arkalarındaki kalın gocuklara ve ellerindeki alaca yün eldivenlere rağmen, bir an evvel koğuşa dönmeğe can atıyorlardı.

Tipiden Üsküdar ve Boğaziçi vapurları postalarını kesmişlerdi. O tarafta oturanlar, akşama ne vasıta ile döneceklerini düşünerek, kendilerine, icabında yatacak yer arıyorlardı. Gençler memnundu. Fırsattan bilistifade Boyoğlunda, eğlenti yerlerinde geceliyeceklerdi. Bunlar da para peşinde idiler. Odacılardan ödünç almıya, yahut ki, veznedarı kandırıp bir maaş kırdırmaya bakıyorlardı.

Şücaaddinin çenelerini bıçak açmıyordu.

Zavallı, haksız olduğunu bile bile, Satılmışın merhametine, mürüvvetine sığınarak, ikramiyeden bir miktar, sadaka nevinden pay istemişti.

İlkin bu müracaati, âdeta hakaretle reddeden odacı, kapı yoldaşlarının ve keyfiyetten haberdar olan mektupçu efendinin ısrariyle, Şücaddine bol keseden, elli altın vermişti.

Paranın üst tarafı bankada, duruyordu. Lâkin hesab-ı caride filân değil de, kiralanan bir kasanın içinde idi. Her gün, Satılmış, bir vakit bulup Galataya geçiyor, sevgilisinin hasretine bir gün dahi dayanamıyan bir âşık gibi, paracıklarının ziyaretine koşuyordu.

O, bunları yanına almak, ufak bir çömleğin içerisinde ve sandığının dibinde saklamak istemişti. Fakat çalınır korkusiyle bu arzudan vazgeçmişti. Bankada kasa kiralamak fikrini veren de Babıâli sarrafı meşhur keçi sakal, çakır göz Yasefaçi idi.

Bununla beraber Satılmış rahat değildi. İçini kurt yiyordu. Dünyanın parasına kavuşunca, dehşetli hasis olmuştu. Sonra da, bankaya emniyeti yoktu. Kendi kendine:

— İnsanın parası daima kendi yanında olmalı... Para dediğin karı gibidir; gözönünden ayırmağa gelmez, başkasına kaçar...

Diye mantık yürütüyordu.

İşinden, gücünden de soğumuştu. Zengin olduktan sonra, çalışmanın, şuna buna hizmetkâr olmanın mânasını anlamıyordu. Odacı üniforması omuzlarının üzerinde, çekilmez, ağır bir yük olmuştu. Mektupçu efendi el vurdukça, yerinden istemiye istemiye kalkıyor, odaya ayak sürüyerek giriyordu. Hele, kâtiplerden çağıran olursa, duymamazlıktan gelip, yerinden bile kımıldamıyordu.

Bu hal, böyle devam edemezdi. Memleket de, Satılmışın gözünde fena halde tütmeğe başlamıştı. Akşamları, ayaklarını çıkarıp döşeğinin üzerine uzanıyor, hayalât denizinde pupa yelken uçuyordu. Memleketin eşrafı, zenginleri, onların malları, davarları, çiftlikleri, konakları, itibarları, debdebe ve haşmetleri, gözlerinin önünde geçit yapıyor, kendini onların arasında ve hepsinin de üstünde görüp, yavaş yavaş gururlanıyordu.

Paranın verdiği cüretle, kapı yoldaşlarına emir verir olmuştu. Yattığı yerden sesleniyordu:

— Ülen Memet! Bi su vir ondan, baham! Bardağı temüz yıha... Hiseyin! Bi hataş vi de, cağaramı yaham!.. Ehmed! Get bağa yüz direm ekmeğ al!..

Tuhaf değil mi?.. Onlar da saygı ile itaat ediyorlardı.

Şu para denilen nesne ne kudretli şeydir!

Sağdan, soldan, Satılmışa garip müracaatler de başlamıştı. Üç ay evvel, herkesten istiskal gören bu keleş, şaşkaloz oğlan, şimdi bir çoklarının gözüne dünyanın en yakışıklı, en meziyetli adamı görünüyordu.

Meselâ mümeyyiz efendi kendisini bir kenara çekiyor, bir baba tavrı takınarak:

— Evlât! diyordu; burada ne pinekleyip duruyorsun? Allaha şükür servet ve yesar sahibi oldun. Şöyle bir iki parça, sağlam nevinden irat ve akar edinip, efendi efendi yan gel, safana bak. Hem bekârlık da tehlikeli şeydir. İnsan, maazallahütealâ, kendini bir kere zevk ve sefahete kaptırdığı gibi, elde avuçta ne varsa, son habbesine kadar erir. Anınçün gel, seni başgöz edelim. Sana bizim baldızı alıverelim. Duldur amma, henüz gençlik çağındadır. Kadındır. Seni idare eder, derler toplar... Rahat edersin.

Arkasından, mektupçu efendinin talimatı ile hareket eden daire müdürü, onu sıkıştırmıya başlıyordu:

— Şimdi sen bu para ile memlekete dönersen, öteki beriki senin etrafını alır, yemeğe bakarlar. Sen de cahilsin... Kendini koruyamazsın, oğlum. Benden sana baba nasihati olsun: Mektupçu efendinin konağında terbiye görmüş, ağırbaşlı kalfalardan biriyle evlen. İstersen, ben efendiyi etekler, senin tarafından söylerim. Herhalde; «Yok!» demez. Seni seviyor. Öyle oldu mu idi, konağa yanlar oturursun. Âdeta iç güveysi gibi. Paranı da işletir, biriktirir, saklarsın...

Derken, kapı yoldaşlarından biri yanına geliyordu:

— Ülen Satılmış! Burada, daha ne deyi oturuyon? Gah, get, efendüme deyim, melmekete... Emicem İdris Fakının Kezibana biyoi nikâhı gıy. Sornam da Garagözoğlunun tarlasını neyini satiylermiş, nektüpte yaziyler, efendime deyim, onları al, ek, biç, otur. Nideceğin odacılıkta galup? Ahıl mı ki?

Diye sıkıştırıyordu.

Hâsılı, bu yağlı kuyruğa herkes bir defa sarılmak, onu kendine çekmek, alıkoymak sevdasında idi. Lâkin Satılmış o taraflı olmuyordu. On paralık bir masraf ihtiyarını mucip olacak herhangi bir şeyin tasavvuru bile kendisini fena halde ürkütüyordu.

Borç almak için müracaat edenlerin, merhametini uyandırmıya çalışanların, menfaat göstererek türlü işlere sürüklemek istiyenlerin de haddi, hesabı yoktu.

Bütün bu hücumlar, nihayet kendisine usanç verdi. Hiç kimseye belli etmeden hazırlıkta bulundu. Ve günün birinde, mektupçu efendinin karşısına dikilip, el bağlıyarak:

— Beğim! dedi; hakkını helâl it. Ben, memlekete gidiyom gayri. Daha çalışmiyacağım.

Bu haberi, efendi hazretleri ciddi bir esefle karşıladı:

— Hayır ola, oğlum? Bu âni kararın acep saiki ne ola?

— Heç! Biyol, varam da babam diyim.

— Lâkin, fakire kalırsa, bu doğru bir şey değil.

— Ergisi dorgusu bu, beğim. Burada sıhıldım.

— Sana, münasip bir mezuniyet verelim. Git, hısım, akrabanı gör, görüş. Tâdili iştiyak eyle. Sonra da, dönüp gel. Eğerçi odacılık hakir bir hizmet ise de terketmek yine senin elindedir. Bir nebze tahsil ettin mi idi, andan bir kaleme çırağ olur, inşallah tefeyyüz edersin. Emsal-i kesiresi vardır. Sadr-ı esbak pâşâ merhum, Mısır çarşısında bir bekçinin gözdesi idi meselâ. İlm ü irfan ve kemalâtı sayesinde aksa-i merâtibe vâsıl oldu. İnşaallah sen de günün birinde mekamat-ı âliyeye irtika eder, sandâli-i hıdiviyete kait olursun. Emin ol, evlât, bu Âsitane-i saâdet, yegâne bir dâr-ı feyz ü mazhariyettir. Taşraya azimet edip de neyliyeceksin?

Bu uzun ve ıstılahlı nutuktan esasen bir şey anlamamış olan Satılmış, saplandığı fikirde ısrar etti:

(Devamı var)

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10, Daire: 3
Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11
Abone: Seneliği 37.5 Altı aylığı 19 lira.

Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

SALİH TEKCAN

SPUTNİK 31

Yazan-Çizen
YALÇIN ÇETİN

SALİH TEKCAN TAŞ DEVRİ ÜLKESİNİN VALİSİNİ GÖRMEYE GİDİYOR...

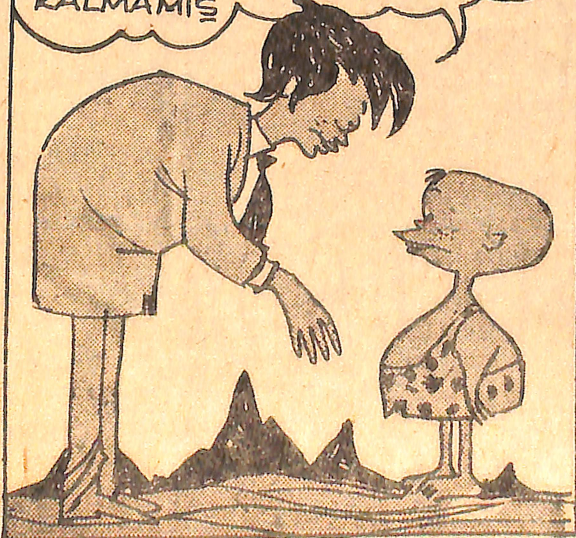

ŞEY NEDİR?

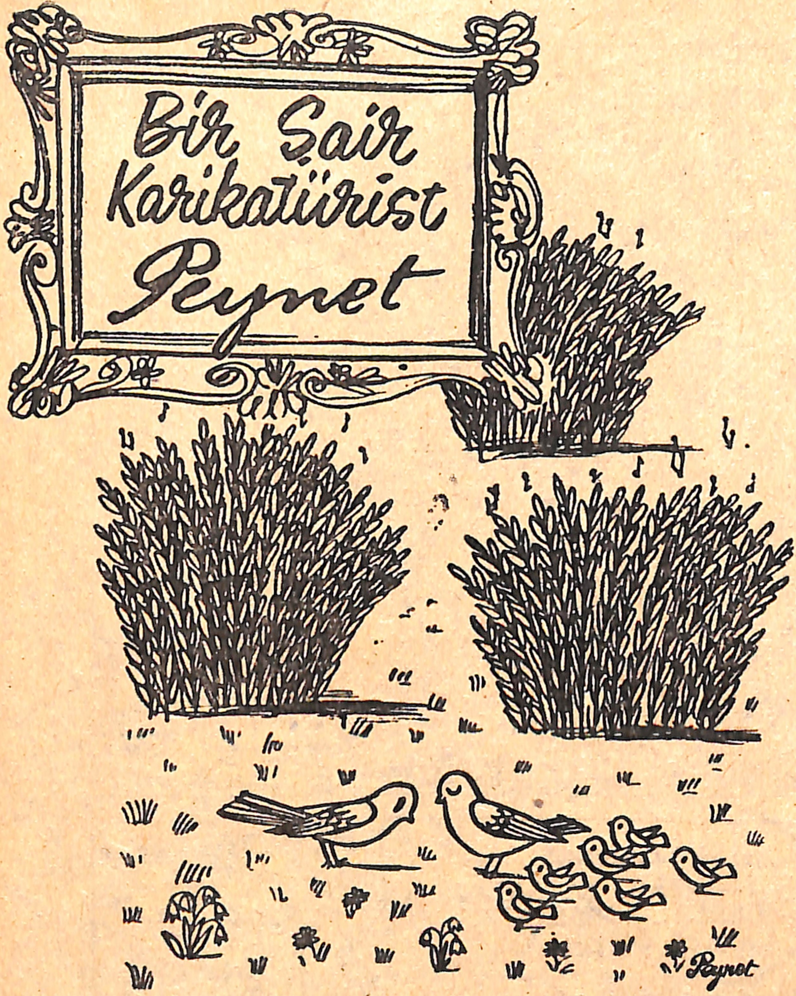
ROMANIMIZIN BAŞINDAN BERİ ADI GEÇEN ŞEY İN NE OLDUĞUNU BİLEN VAR MI? VARSA, BİLEN BİLMİYENE İNSANİYEN NAMINA SÖYLEMESİN... BİLENLER ARASINDA ÇEKİLECEK KURRA DA EN İYİ BİLENE, ESASLI BİR SELAM VERİLECEKTİR NOT: İLAN DEĞİLDİR...

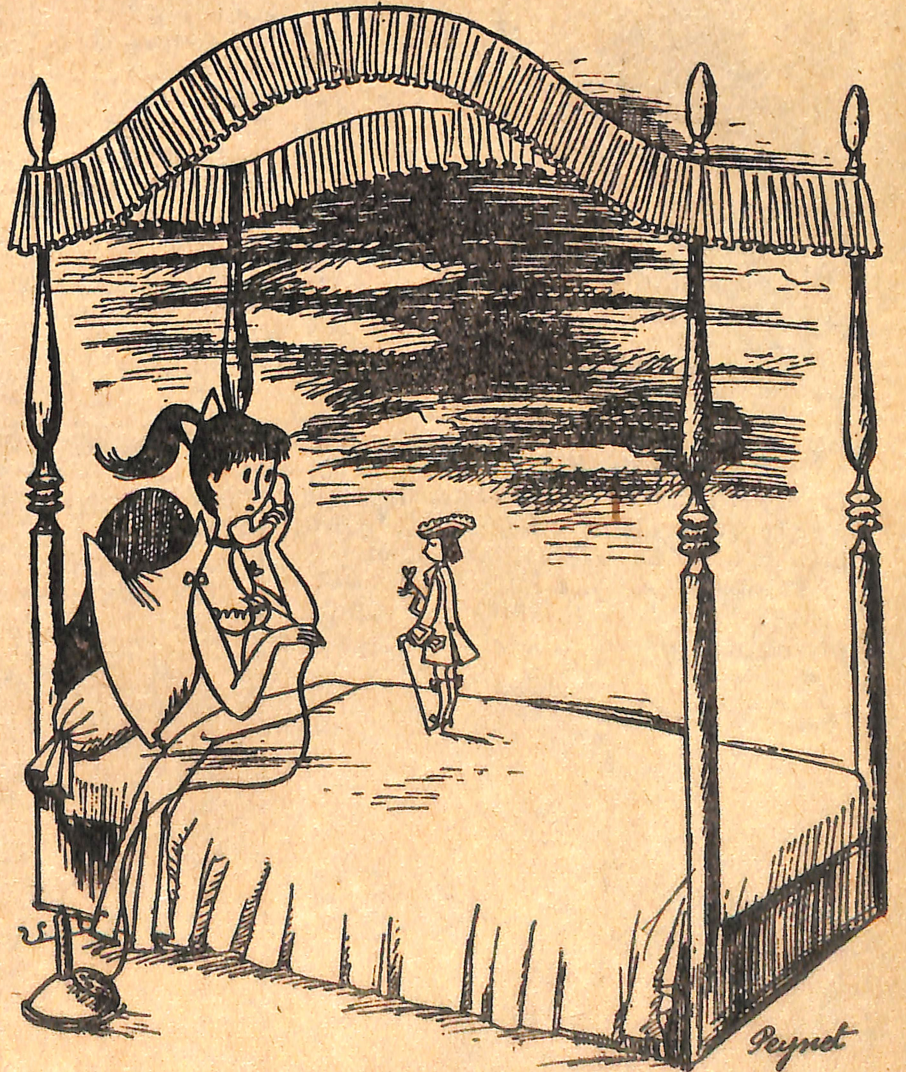
—GEÇEN BAHAR TANIŞIP BERABER ÖTÜŞTÜĞÜMÜZ FUNDALIĞI HATIRLADIN MI ?.

—AFFEDERSİN KARDEŞİM, SEVGİLİM TAM BİR ŞAİRDİR. ÇİÇEK GÖRÜNCE TOPLAMADAN DURAMAZ !..

KUŞ— İŞİTİYORMUSUN ?. YUVAMIZIN ALTINDA BİRİ VAR !..

—ALOOO... REKLÂM BÜROSU MU ?. RÜYA SERVİSİNİ VERİN... SİZDE BUNDAN DAHA BÜYÜK BİR (MAVİ PRENS) YOK MU ?.

DENİZCİLİK BANKASI

1958 YILINDA

Suadiye'de Apartman Katları

VE

1160 kişiye para ikramiyesi

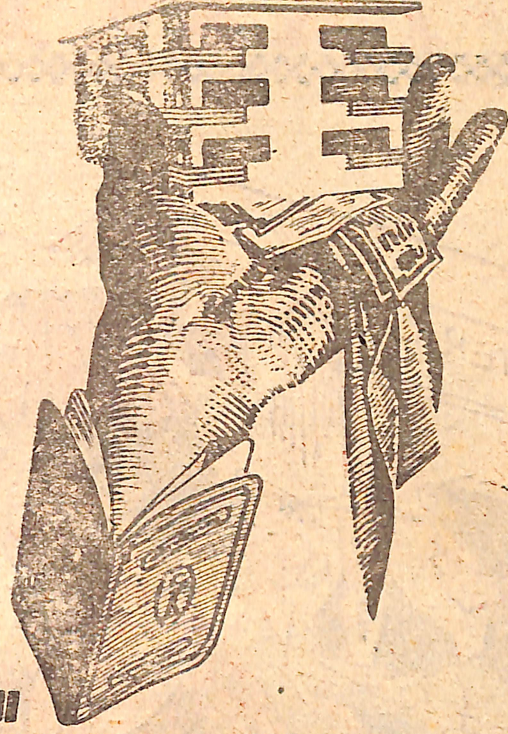
AYRICA

BEDAVA OLARAK

İç ve Dış Seyahatler

YALOVA'DA

BİR HAFTA ISTIRAHAT

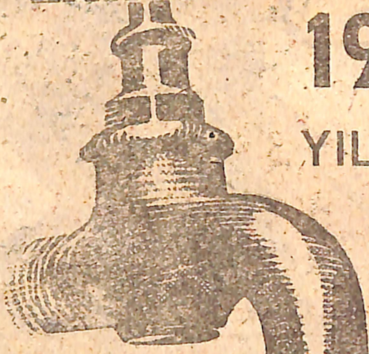

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

TÜRKİYE

VAKIFLAR BANKASI

1958

YILINDA

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

MESKEN KREDİLERİ

PARA

İKRAMİYELERİ

4 MİLYON 405.000 LİRA

Türk Ticaret Bankası

Hususi sermaye ile kurulan Türkiye'nin en eski millî bankası

Haziranda

6 APARTMAN Dairesi

100.000

Lira para ikramiyesi

Her 150 liraya bir kur'a numarası

AKBABA

BRÜKSEL SERGİSİNDE:
— Küçük hanım, bana yardım ediniz: Kocamı kaybettim...
— Oooh bayan, bu zamanda Koca bulmak o kadar zor ki..